KUUROJEN LEHTI

SUOMEN KUUROJEN LIITTO r.y:n ÄÄNENKANNATTAJA

KESÄKUU | 63. VUOSIKERTA | N:o 6 . 1958

Syyskuun numeroon tarkoitetut ilmoitukset, kirjoitukset ja kuvat on lähetettävä toimitukselle ennen elokuun 9 päivää

KUUROJEN AMMATINVALINNASTA JA AMMATTIKOULUTUKSESTA

Elämänuran valitseminen tulee eteen sitä läheisempänä kysymyksenä mitä lähempänä kuurojen koulun loppuminen on. Koulussaolovuodet alkavat olla takanapäin, koulu otti aikoinaan lapset 7-vuotiaina vastaan, sananmukaisesti sulki oppilaat sisäänsä, huolsi heidät, valvoi heidän kehitystään. Lapset oppivat koulussa kykyjensä mukaan kuka paremmin, kuka huonommin, lopputuloksena oli koulun pyrkimys kasvattaa ja muokata oppilaistaan elämään sopeutuvia kansalaisia. Kun koulun ovet sulkeutuvat takanapäin, on elämänuran valinta edessä ja useimmat tuntevat silloin itsensä aivan avuttomiksi. On tietenkin paljon sellaisia, maaseudulta lähteneitä, — ja heitä on suurin osa —, jotka ovat maanviljelijäin lapsia. Heillä ainakin on paikka minne mennä ja missä alkaa työskennellä — kotona maataloustöissä auttamassa isää ja äitiä. Mutta toista on muitten ammattien harjoittajien koulusta poispääsevien lasten laita. Työpaikkaa on vaikea saada, vaatimukset ovat vuosi vuodelta lisääntyneet kaikissa ammateissa, ja jos työpaikan voisikin saada, on ikäkysymys useinkin esteenä. Koulusta poispääsevä on vielä liian nuori.

Vaikkakin monet maaseudulta tulleet oppilaat palaavat koulun päätyttyä takaisin kotiinsa, niin ratkeaa tämä ammatinvalinta lukuisten maalaisnuorten kohdalta siten, että he siirtyvät piankin läheisiin kaupunkeihin tehtaiden ja sekalaisten töiden ansioita etsimään. Tiedot maksettavista korkeista tunti- ja päiväpalkoista houkuttelevat jättämään tutuksi tulleen maataloustyön; myöhemmin vasta tullaan huomaamaan, että toimeentulo ilman *ammattitaitoa* onkin epävarmaa ja huomataan sekin, että rahapalkan on riitettävä sellaiseenkin, mikä kotioloissa järjestyi aivan huomaamatta ja ilmaiseksikin.

Ne kuurot, jotka koulusta päästyään palaavat kotitaloon ja tekevät työtä kotitalon hyväksi voimatta siihen kuitenkaan pysyvästi jäädä, myöhästyvät ammatinvalinnassa eniten, sillä vasta vuosien kuluttua alkaa selvitä se, ettei *kotitila* voi pysyvästi elättää kaikkia lapsiaan. Silloin on toisten lasten etsittävä elämisenmahdollisuuksia muualta, ja vasta silloin nousee eteen useassakin tapauksessa kysymys elämänurasta. Ei kuurojenkoulussa saatu opetus riitä, ei sittenkään, vaikka kotonakin on opetettu, mitä on voitu. Vaillinaisesti on siis kuuro varustettu elämänuraansa alkamaan.

Kuurot, ja varsinkin maalta kotoisin olevat, joutuvat siis yleensä etsimään sopivaa ammattia verraten myöhään. Jos he muuttavat asutuskeskuksiin ammattia oppimaan, he saavat kokea, että heidän on samalla opittava elämään heille vieraissa olosuhteissa, ja niin kauan kuin he siinä ovat kömpelöitä ja epävarmoja, he ovat sitäkin enemmän muista jäljessä ammatillista menestystä yrittäessään.

Jos maaseudun kuuro löytää sellaisen elämäntehtävän, että hän voi jatkaa kotoisen kokemuksen pohjalta, se säästää kalliita oppivuosia ja nuori ihminen välttyy monilta nöyryytyksiltä.

Ammatinvalinta on tehtävä pitkällä tähtäimellä. Siinä on syytä kiinnittää erityistä huomiota niihin henkisiin ja ruumiillisiin edellytyksiin, joita ammatti tekijältään vaatii. — Taipumusten ohella on oltava aina lujaa luonnetta, terveitä periaatteita, rohkeaa uskoa tulevaisuuteen ja tietoa kansalaiselämän vaatimuksista. — Nuori ihminen ei koskaan saa kuvitella omia edellytyksiään niin suuriksi, että hänellä on varaa halveksua niitä usein vähäpätöisiä tehtäviä, joita hänen suoritettavakseen aina ensin annetaan. Vasta kun hän on hyvin niistä selvinnyt, hän voi alkaa toivoa saavansa vaativampia tehtäviä.

Kuurojen nuorten on muistettava, että kuurous ja muutkin ruumiilliset puutteellisuudet eivät ole voittamattomia, kuten ne usein tuntuvat ja näyttävät. Jos henkiset edellytykset, ennenkaikkea asianomaisen sitkeys ja tarmo ovat riittävät, ne voivat korvata — sen on kokemus usein näyttänyt — suuriakin vajavaisuuksia. »Voimallinen tahto vie miehen läpi harmaan kiven», sanoi Jukolan Juhani.

Tärkeintä on, että nuori kuuro löytää itselleen elämäntehtävän, johon hän kiintyy ja jossa hän viihtyy. Ellei näin käy, hänestä helposti tulee epävakainen, itseensä ja ympäristöönsä tyytymätön. Henkisen tasapainonsa kadotettuaan hän tartuttaa karvasta mieltään ja sosiaalista kaunaansa koko ystäväpiiriinsä.

Ammatinvalinnan onnellinen suorittaminen on vaikea kysymys varsinkin niiden kuurojen kohdalla, joilla ei ole selvää halua ja riittävää taipumusta mihinkään määrättyyn ammattiin. He kartuttavat liian usein sitä ammattitai-

dottomien joukkoa, jonka on myytävä työvoimansa huokealla, ja jota työttömyys ensinnä kohtaa.

Kuuro nuoriso sai pitkän aikaa odottaa yhteiskunnan taholta avautuvaa mahdollisuutta valmistautua johonkin ammattiin, mutta nyt on kuuroillakin jo omat ammattikoulunsa. Nikkarilan talouskoulun lisäksi alkoi Turussa jo 10 vuotta sitten kuurojen ammattikoulu, minkä jokainen kuuro jo tietää, mutta v. 1956 syksyllä alkaneesta kuurojen maanviljelyskoulusta ja sen puutarhaosastosta eivät taida kaikki vielä olla tietoisia. Tämä koulu sijaitsee valtion omistamassa Saaren kartanossa Mäntsälän pitäjässä Invaliidisäätiön Maatalouskoulujen yhteydessä.

Kuuroilla on siis kolmessa paikassa ammattikoulutusta saatavana. Tosin Turun koulu toimii hyvin vaikeissa oloissa, koululta kun puuttuvat omat rakennukset ja työpajat. Se on toiminut alivuokralaisena Turun kuurojenkoulussa ahtaissa luokkahuoneissa ja joutunut sijoittamaan oppilaansa ammattioppiin paikkakunnan liikkeisiin ja niitten työpajoihin. Mutta täytyy ihmetellä sitä hyvää yhteisymmärrystä mikä on ammattikoulun ja eri liikkeitten välillä, kun koulu on saanut kaikki oppilaansa sijoitetuksi käytännölliseen ammattioppiin. Tämä Turun koulu kykenee vuosittain vastaanottamaan vain kolmanneksen kouluun pyrkijöistä, mikä osoittaa koulun välttämättömyyttä. Nyt eivät kuurojenkoulujen opettajat enää ole levottomia siitä minne kehoittavat oppilaitaan hakemaan ammattioppiin koulun päätyttyä. Tie on nyt selvä: Talouskouluun Nikkarilaan, ammattikouluun Turkuun tahi maanviljelyskouluun tai sen puutarhaosastolle Mäntsälään.

Kuten muistettanee, kirjoitti sosiaalineuvos Ailio tästä asiasta seuraavasti:

»Suurin osa kansastamme asuu maaseudulla, siis myöskin kuuroista, ja saa toimeentulonsa maataloudesta ja sen sivuammateista. Kun kuurojen ammattiopetusta aikanaan suunniteltiin, oli näinollen luonnollista, että kuurojen kouluttaminen maatalouden palvelukseen, johon heillä on luontaiset edellytykset, otettiin samalla ohjelmaan.

Vähän kuurojen viittomakielestä

Käydessäni kansakoulua Tampereella, voitin kerran kirjoituskilpailussa kirjan nimeltä »Osaatko elää?» Se on nuorille tarkoitettu itsekasvatuskirja. Huomiotani herätti kirjassa oleva kirjoitus kuuromykistä. Näin siinä kuvattiin kuuromykkiä: »Oletteko lapset koskaan käyneet kuuromykkäin koulussa? Miten mahtaa niiden raukkojen mieli olla? He eivät tunne niitä helliä sanoja, joita ihmiset keskenään käyttävät, vain vaivalloisia kiertoteitä he voivat olla ajatusten vaihdossa toistensa kanssa. He ovat kuin vangit, jotka komeronsa ristikkojen takaa lähettävät merkkejä toisilleen.»

Minusta tämä kuvaus oli liian synkkä. Vaikka itse olin kuuro, en millään tavoin voinut yhtyä kirjoittajaan, enkä uskonut muidenkaan kuurojen niin säälittäviä olevan, vaikka en heitä silloin vielä ollut paljoa tavannutkaan.

Nyt, kun olen eri lehdistä lukenut selostuksia kuuroista, joissa viittomakieltä nimitetään suorastaan heidän »äidinkielekseen», on tämä kouluaikainen muisto tullut elävänä taas mieleeni. — Pari vuotta sitten oli tamperelaisessa Kansan Lehdessä erään kuurojen parissa toimivan huoltotyöntekijän kirjoitus kuuroista, jossa kuuroja »esiteltiin» tähän tapaan: »Tampereella ja ympäristössä on n. 140 kuuroa. Näiden ihmisten kieli ei ole suomen kieli, vaan viittomakieli. Kuurot tarvitsevat uskomattoman paljon tulkkia---. Kuuroissa perheissä kasvavat lapset eivät opi ajattelemaan sanoilla vaan viittomakielellä---.» (Harvennus allekirjoittaneen.)

En voi millään yhtyä tällaiseen kirjoittelutapaan kuuroista. Olen tavannut niin paljon lahjakkaita kuuroja, jotka kirjoittavat oikein hyvin ja selvää suomea, vaikka en kuurouteni tähden pysty arvostelemaan heidän puhekykyään. Ja nythän on melkein kaikki viittomakoulut muutettu puhekouluiksi. Viittomakielen leimaaminen kuurojen äidinkieleksi on samaa kuin tehdä heistä »mykkiä», jotka eivät muulla tavoin voi ilmaista ajatuksiaan kuin viittomalla. Viittomakieli ei ole mikään oikea kieli jota voisi verrata esim. vieraisiin kieliin, vaan se on mielestäni verrattavissa esim. partiolaisten ym. sellaisten keskenään käyttämään merkki- ja kuvakieleen. Viittomakielen leimaaminen jonkin ihmisryhmän »äidinkieleksi» on näin ollen kuin pilkantekoa tälle ihmisryhmälle.

Eeva Suhonen.

Kuurojen maatalousopetuksen järjestäminen keskitettiin pitkällisten neuvottelujen jälkeen Mäntsälässä 17 vuotta toimineeseen Invaliidisäätiön Maatalousoppilaitokseen, jossa heillä on mahdollisuus suorittaa kuulevien maanviljelyskoulua ja puutarhakoulua vastaava koulutus. Kun Invaliidisäätiön Maatalousoppilaitoksessa toimii myöskin monia eri aloja edustava ja monipuolisilla koneilla varustettu työpajakoulu eri osastoineen, on kuuroilla, mikäli kokemukset osoittautuvat myönteisiksi, tilaisuus antautua Mäntsälän koulussa myöskin muille ammattialoille.»

Näistä eri ammattialoista on Invaliidisäätiön Maatalousoppilaitoksessa edustettuna:

Konekorjaajan- ja sepäntyöosasto
Puutyö- ja maalausosasto
Muuraustyöosasto
Rakennustyöosasto
Jalkine- ja valjastyöosasto
Maalausosasto

Lähitulevaisuuden suunnitelmissa on kuurojen tyttöjen pääsyn järjestäminen puutarhaosastolle ja toivottavasti myöhemmin avautuu mainituille muille ammattiosastoille pääsymahdollisuus.

Kun suunnitelmat saadaan toteutumaan, Turun koululle rakennukset työpajoineen ja Maatalouskouluun Mäntsälään pääsymahdollisuus eri osastoille jo valmiiseen kouluun, saamme me kuurot olla iloisia, että kasvava kuuro nuoriso on nyt paremmassa tilaisuudessa saamaan ammattikoulutusta elämäntehtäväänsä varten. Me vanhemmat emme tästä kuurojen ammattikoulutuksesta päässeet osallisiksi, mutta me olemme iloisia siitä, että omalta osaltamme voimme jättää paremmat opetuksensaantimahdollisuudet kasvavalle ja tuleville sukupolville.

Rovasti Myyryläisen jäähyväistilaisuudesta Kuopiossa.

Pitkäaikaisen, uskollisen Herran palvelijan siirtyessä eläkkeelle

Olemme joutuneet tosiasian eteen, vaikka emme tahtoisi sitä todeksi uskoa, että meidän oma pappimme, rovasti Otto A. Myyryläinen, siirtyy pitkäaikaisen, uskollisen päivätyönsä täyttäneenä eläkkeelle ja niin ollen poistuu keskuudestamme kotinsa piiriin viettämään ansaitsemaansa lepoa.

Tätä kirjoitusta emme ole tahtoneet kiirehtiä, vaikka olemme nähneet lehtemme palstoilla toisten, tästä asiasta jo aikoja sitten kirjoittaneen. Sillä meille kuopiolaisille tämä asia on kuin surunviesti, koska emme tahtoisi millään luopua meille niin rakkaaksi käyneestä papistamme.

Olemmehan saaneet nähdä hänet yli 40 v. keskuudessamme, aina ystävällisenä ja iloisena. Hän on ollut vaatimaton ja hyvin läheinen meille jokaiselle, aivan kuin isä lapsilleen, jonka puoleen olemme saaneet luottamuksella kääntyä.

Lukemattomat ovat ne tapaukset jolloin pappiamme on pyydetty tulemaan milloin minnekin, lohduttamaan murheellisia, neuvomaan ja opastamaan oikealle tielle. Aina hän on ollut valmis tulemaan.

Taivaallinen Isä on suonut papillemme terveyttä niin, että hän on saanut hoitaa virkatehtäväänsä määräaikaan asti. Sillä elämän laki ja ikä ovat määräävät niin, että vanhemman täytyy jättää tehtävänsä nuoremmalle. — Jos seuraajaa löytyy? —

Kuurojen papin tehtävä ei ole helppoa. Eikä tähän ihminen omasta tahdostaan kykene, vaan Elämän Herra, joka on kaiken luonut, on pannut työmiehiä viinitarhaansa. Hän on myös istuttanut Rakkauden lahjan työmiestensä sydämeen, sillä ilman sitä on mahdoton toimia kovalla työsaralla. Vastuu jokaisen sielusta jää sielunhoitajalle, on tehtävä tili Ylipaimenen edessä, Hänelle, joka maksaa palkan jokaiselle tekojensa mukaan.

Eloa on paljon, työmiehiä vähän, siksi meidän on rukoiltava, että Elon Herra lähettäisi sellaisia työmiehiä elovainiolleen, jotka haluavat kuulla Herran ääntä, sillä Herra kysyy: Rakastatko minua?, ja myöskin sanoo: ruoki minun lampaitani.

Rovastimme on kuullut tämän äänen ja on pysynyt uskollisena tehtävässään.

Tämän kirjoittaja pääsi tuntemaan nuoren pastorin yli 40 vuotta sitten, Jyväskylässä.

Siihen sisältyy monta siunausrikasta muistoa. Saamme olla kiitollisia Jumalalle, kun Hän on antanut kuurojen keskuuteen sellaisia työmiehiä, jotka ovat oppineet puhumaan kuurojen omalla viittomakielellä ja oppivat tuntemaan heidän elämäänsä. Ilman omaa pappia olisi kuurojen elämä hengellisesti kuollutta.

ERITREASTA

Keren, 22. 3. 58

Rakkaat lähetysystävät ja esirukoilijat!

Juuri nyt Maarianpäivän aikana, jolloin tiedän teillä olevan lähetyksenkin vuosikokouksen, yritän panna teille tervehdyksen. Ajatus tosin ei juokse paljoakaan, kun on yli 30° C varjossa ja niin kuivaa, että jos tuulee, niin pyryttää pölyä ja hiekkaa. Mutta tuosta kuivasta maasta nousee kuitenkin puita, joissa on kauniita heleitä kukkia. Niin meidänkin sydämemme maasta, kun se on kostutettu hengellisillä lahjoilla, voi nousta hedelmää iäisyyttä varten.

Nyt vihdoinkin lukemattomien käyntien ja pyyntöjen jälkeen tuli valtion maanmittari tänne osoittamaan meille todelliset tonttimme rajat. Tämä on tehty muutamia kertoja ennenkin, mutta aina on jäänyt jotakin epäselväksi. Koululle mme on nyt määrätty n. 100 m pitkä ja 50 m leveä palanen. Kaikki lasten ja talonmiehen majat jäivät rajamme ulkopuolelle. Yleinen tie jäi taas meidän rajojemme sisäpuolelle. Arvaatte, että olemme ihmeissämme.

Meidän olisi siis rakennettava sekä uusi asuntola että talonmiehen asunto. Ainoat, jotka jäivät rajojen sisälle ovat koulutalo, pesuhuoneet ja Martan, hoitajan maja. Nyt on siis rukousaiheita.

Ehkäpä Abeben isä, jolla on paljon suhteita, voi panna alkuun keräyksen kaupungissa. Kysyin maanmittarilta paljonko hän luulisi uuden asuntolan tulevan maksamaan. Hän arveli sen maksavan Suomen rahassa 150—200.000 mk. Meillä on rikas Herra. Rukoilkaa, että Hän lähettää juuri sen, mitä tarvitsemme. Jokaisen pienenkin

---

Tulemme kaipaamaan, meille kuuroille läheiseksi tullutta pappiamme, joka on vienyt kuuroja lähelle kuulevia, ja nostanut kuurot tasavertaisiksi kuulevien kanssa. Monet kuurot ovat tunteneet itsensä olevan alempia kuuleviin nähden.

Meidän pappimme ovat ohjanneet monella tavalla kuuroa seurakuntaansa, kuulevien pappien yhteyteen.

Herra suokoon leppoisaa elämän ehtoota papillemme.

Hilja Salmikko

asian puolesta on taisteltava, mutta Herra antaa omalla ajallaan näille lapsille, mitä he tarvitsevat.

Täällä on kouluilla lomat heinäelokuulla, mutta nyt, jolloin on kuumin aika, koulu on käynnissä. Minusta tuntuu, että meidän on seurattava muiden koulujen esimerkkiä, vaikka sekä lapset että minä työskentelemme vain vähän yli puolella teholla, kun hiki valuu. Väliin ihmettelen, että he ovat väsyneempiä kuin minä. Jumala vahvistaa ihmeellisesti.

Juuri nyt on alkanut muhamettilaisten paaston aika. Kello 2 joka yö kuulee rummutusta ja laulun tapaista. Silloin sanotaan: »Nouskaa, nyt on aika rukoilla!» He pitävät rautaisella kädellä kiinni hartaushetkistään. Jumala varmaan voisi siunata meitä paljon enemmän, jos ottaisimme hiljaisista hetkistä vaarin. Nyt on jo niin tottunut hyeenojen ulvontaan, ettei siihen heräämään. Kaikki koirat koko ympäristössä haukkuvat silloin, sen kuulee ja nukahtaa uudelleen, ellei Jumala puhu jostakin asiasta, joka on hoidettava paremmin.

Tuntuu niin hyvältä tietää, että teitä on suuri joukko esirukoilijoita siellä rakkaassa kotimaassa. Ystävien arvon ymmärtää vasta silloin, kun on täällä kaukana. Olen ainoa lähetyssaarnaaja täällä nyt, kun pastori Hagnerin perhe on matkustanut pois, mutta pienessä seurakunnassa täällä on mustien tai ruskeitten joukossa monia todellisia kristittyjä, etenkin talonmiehemme perhe. Toivon, että talonmiehen lapsista tulee kerran Jumalalle todistajia tähän maahan. Vanhin on valtion maanviljelyskoulussa, nuorin täyttää pian vuoden, hän on kummipoikani ja on nimeltään Stefanus. Kun vien hänelle keksejä, hän nauraa niin, että valkoiset hampaat loistavat.

Pääsiäisaamuna menemme kaikki klo 5 aamuhämyssä kirkkoon Pyhälle Ehtoolliselle. Kun näkee miehet ja naiset pitkissä valkeissa viitoissaan, se on kuin näkisi jotakin uudesta Jerusalemista, siitä, joka on laskeutuva alas taivaasta tähän maan pimeyteen.

Teille jokaiselle erikseen sydämelliset kiitokset, että tahdotte olla mukana tuomassa valoa ja iloa näitten pienten sisarien ja veljien keskuuteen. Herra on sen palkitseva!

Vaivassa ja ilossa teidän

Elsie Roos

TELEVISIO ELI NÄKÖRADIO

Lehtemme eräässä numerossa pastorinna Paunu pyysi kuulla joitakin huomioita kuurojen televisiokokemuksista.

Nyt tiedetään olevan kuuroilla ainakin kolme televisiota. Ensimäinen oli Åvikissa, sitten Keravalla ja nyt on ilmestynyt myös Korsoon erään kuuron perheeseen televisio.

Tämän kirjoittaja on ihastunut televisioon, sillä siitä on suuri virkistys kuuroille jotka elävät yksinäisyydessä.

Paljon mielenkiintoista opittavaa saa ohjelmien kautta, puhumatta huvittavista ohjelmista. Talouden hoidossa esim. annetaan monenlaisia ohjeita ja koska opetusta saa seurata katselemalla, siitä saa kuuro, vaikka ei esitystä kuulekaan, havainnollisen opin silmiensä avulla. Joka viikko neuvoo 8 emäntää ruuanlaittoa, kahvinkeittoa y.m. talaoudessa tärkeätä.

Lääkärit pitävät luentoja terveyden hoidosta ja samalla havainnollistavat ne myös että kuuro saattaa esitystä seurata.

Monenlaisia näytelmiä näemme myöskin ohjelmistossa, joissa esim. monet tunnetut näyttelijät esiintyvät.

Kauniita maisemia näemme, esim. Palestiinasta monia nähtävyyksiä on esitetty. Olemme nähneet Jeesuksen vuorella saarnaamassa, paljon kansaa ympärillä. Olemme nähneet Jeesuksen pienenä lapsena äitinsä sylissä, ja myös olemme nähneet Hänet ristiinnaulittuna.

Tässä ei voi luetella kaikkea mitä televisiossa saattaa nähdä ja mitä sen kautta voi oppia. Monet kuurot tahtovat katsella ohjelmia kotonaan, ja heille olen aina järjestänyt tilaa, että ovat saaneet olla mukana katsomassa ja kaikki ovat aina tervetulleita.

Kuitenkin olemme saaneet kuulla kuulevien sanoneen, ettei sovi palvella kahta herraa ja että television katseleminen on syntiä. Me kuurot katselimme toisiamme silmät suurina tämän puheen jälkeen, emme ymmärtäneet miksi sellaista sanotaan ja miksi aina meistä keksitään jotakin vikaa.

Television katseleminen on hyvä meille kuuroille, koska emme radiossa kuule ääntä. Mutta yksi paha vika on, että vuosimaksu on kallis, 6.000:—. Olemmekin esittäneet pyynnön, että liittomme ajaisi asiaa, että vuosimaksu alennettaisiin. Jäämme sitä odottamaan toivovalla mielellä.

Television katselijat.

VANHOJA PITÄÄ MUISTAA

Kävin eräänä maaliskuisena sunnuntaina yhden tuttavarouvan kanssa kaupunkimme kunnalliskodissa.

Menimme tervehtimään yhdistyksemme vanhinta jäsentä, joka oli jo kaksi vuotta ollut kunnalliskodissa.

Hoitajan opastettua meidät pyytämämme henkilön huoneeseen oli hän nukkumassa kai, ainakin oli silmät ummessa. Hoitaja herätti sanoen »vieraita tuli».

Heti nousi mies istumaan ja hymy levisi kasvoillensa. Näki selvästi, että hän oli iloinen, saadessaan vieraita luokseen. Tervehdimme ja ojensimme tuliaisemme. Ja mies kiitti ja sanoi meitä kilteiksi.

Juttelimme kuulumisia puolin ja toisin. Hyvä on hänen siellä olla. On hyvä hoito ja ystävällinen henkilökunta, mutta tuli vain mieleeni, että varmasti tämänkin miehen aika käy pitkäksi, koska on kuuro.

Ei voi kuunnella radiota eikä iloita mistään ohjelmastakaan jota siellä joskus järjestetään, ei keskustella vuodetovereiden kanssa, kun ei ole puhetaitoakaan. Pitää vain olla omissa ajatuksissaan päivästä päivään.

Suomessa on paljon kuuroja vanhuksia kunnalliskodeissa ja meidän nuorten ja terveiden pitäisi muistaa heitäkin. Meidän pitää muistaa, että mekin tulemme kerran vanhoiksi. Ehkä meillä ei ole omaisia, jotka meistä huolehtisivat, joten emme voi tietää missä mekin saamme vanhuutemme päivät viettää.

Vanhalla ei ole mitään muuta jäljellä kuin muistot, joissa hän elää. Me voimme tuoda iloa hänelle käymällä häntä tervehtimässä silloin tällöin. Aina meillä sen verran aikaa riittää, jos vain haluamme. Hyvä oli minunkin olla, kun sieltä pois läksin ja saadessani tuntea tuottaneeni iloa lähimmäiselleni.

Alli Leppänen.

Puhe jonka Elsa Virtanen piti kotiseutunsa juhlassa

(Puheen loputtua ojensi hän katajanoksan lapsuudenystävälleen).

Tässä minä tulen, vaatimaton katajanoksa, muistuttamaan sinua armaasta kotiseudustasi ja lapsuutesi leikkitanhuvista.

Muistatko Evi kun juoksit ohitseni ja minä raavin katajanoksalla sinun paljaita nilkkojasi ja sinä pelkäsit minua.

Muistatko kun pienenä paitaressuna hyppelit mättäältä mättäälle ja poimit punaisia puolukoita kotisi aurinkoiselta pihamaalta.

Muuan muisto lapsuuskodistasi Tallikankaalta on jäänyt lähtemättömästi mieleeni. Tulin Tallikankaalle eräänä heinäkuun aurinkoisena sunnuntai-aamuna. Menin porstuaan, siellä oli ovi auki isoon tupaan. Katselin kuin lumottuna kaunista näkyä. Tuvan perällä oli pitkä pöytä valkealla liinalla peitetty. Pöydän päässä istui vanha kunnianarvoisa pyhäkoulun opettaja Simppa Ruomi ja piti pyhäkoulua lapsille. Tuntui kuin olisin tullut pyhään paikkaan. Katselin hetkisen ja hiivin hiljaa pois ja juoksin kotiin.

Nyt toivon, että tänään ajatuksesi lentävät sinne missä olet elämäsi ensiaskeleet ottanut ja missä päivä on pakaroillesi paistanut ja missä jokainen puu, pensas ja jopa järvenlaineet kuiskivat: älä unhoita minua.

Miksikähän emme me jo vanhat ihmiset voi unohtaa näitä lapsuutemme armaita paikkoja vaan palaamme ajatuksinemme sinne yhä uudelleen. Siksikö, että osa sielustamme on jäänyt sinne.

Kun täällä maailman tuiskuissa ja myrskyissä kuljemme yksinäisinä ja viluisina, lämmittävät nämä lapsuutemme muistot sieluamme. Me tarvitsemme jokainen tällaisen piilopaikan, minne voimme paeta huoliamme ja ikäväämme ja siksi kiiruhdamme lapsuutemme muistojen maille. Niistä muistoista saamme rauhan sydämiimme.

»Sun lapsenuskos säilytä
se on sun paras ystävä
On maailman aarteet tomu vaan
rinnalla uskon lapsekkaan.»

Laivareitiltä Virrat - Ruovesi - Tampere

RUOVESI MATKAILIJOIDEN MIELENKIINNON KOHTEENA

(Lainattu Helsingin Sanomista)

Luonnonkauneudestaan kuulu Pohjois-Hämeen pitäjä Ruovesi joutui viime kesänä julkisuuteen, kun Ruoveden kirkonkylä julistettiin maamme kauneimmaksi Yleisradion ja eri maakuntaliittojen toimeenpanemassa kilpailussa.

Pitäjä oli aikaisemmin matkailijoiden suosima kohde ja myös monet kuuluisat taiteilijamme ovat aikojen kuluessa joutuneet Ruoveden toisaalta vehmaan, toisaalta jylhän kauneuden lumoihin.

Kirkonkylä ei ole ainoa helmi Ruovedellä, vaan koko pitäjä on tunnettu luonnonkauneudestaan ja historiallisista muistomerkeistään. Luonnonnähtävyydestään on ehkä kaikkein kuuluisin Kistan eli Runebergin lähde, jonka pohjamudasta pulppuaa kymmeniä kirkkaita silmäkkeitä. Vaikuttava nähtävyys on Helvetinjärven rantavuoressa sijaitseva kapea pystyseinäinen halkeama »Helvetinkolu» ja mielenkiintoinen on myös suuri vierinkivilohkare, Ollin-kivi, joka tarun mukaan odottaa aikansa syöksyäkseen mursertavana ohi matkaavan maankavaltajan.

Kansantarustoon liittyvä on myös synkässä kuusikossa tien vieressä sijaitseva Ryövärinkuoppa, äkkijyrkänne, jossa rosvot entisaikaan väijyivät matkustajia.

Näiden historiallisten luonnonnähtävyyksien lisäksi tarjoavat Ruoveden maisemat runsain mitoin muutakin katseltavaa, mm. vanhan kirkon ja Ruoveden keskustassa olevan Ritoniemen kartanon, jossa Runeberg sai kotiopettajana toimiessaan ja väentuvassa tarinoita kuunnellessaan aiheet mm Vänrikki Stoolin tarinoihin ja Hirvenhiihtäjiin.

Ruoveden kirkonkylässä sijaitseva laaja kotiseutumuseoalue on aitoudessaan ja suurimittaisuudessaan herättänyt kiinnostusta ympäri Suomen. Paikalle kohonnut kotiseutumuseo, joka on yhdistetty sisä- ja ulkomuseo, käsittää täydellisen omavaraisen keskikokoisen talon keskimäärin 150—200 vuoden takaa kaikkine siihen kuuluvine rakennuksineen. Museon perustamisen pohjana on ollut yksityinen keräilyharrastus, jonka innostamana aluksi hankittiin kaksi pientä aittaa kerättyjen kokoelmien sijoittamiseksi. Kun esineitä alkoi karttua varsin rnsaasti, oli museotiloja laajennettava ja nyt on koko 16 rakennusta käsittävä rakennusryhmä valmiina.

Museon päärakennus on noin v. 1700 rakennettu Törmän talo Hanhon kylästä.

Nyt kesän ja matkailukauden alkaessa voit sinäkin, lehtemme lukija, tehdä tutustumismatkan Ruovedelle. Paras tapa on matkustaa ensin junassa Virtain kirkonkylään, josta sisävesilaivalla pääsee kuulua luonnonkaunista runoilijan reittiä Ruovedelle. Sieltä voi jatkaa seuraavana päivänä samaa reittiä laivalla Tampereelle.

»Opi tuntemaan isänmaasi ja tajuamaan Luojan luoma ihanan kaunis luonto.»

Poimintoja Rooman kongressista

Kongressi työskenteli eri jaostoissa. Eräs näistä jaostoista oli opetuksellinen l. pedagoginen jaosto. Tutkijain kongressin kokoontuessa tutkitaan eri kerroilla eri aiheita. Tämän kertainen tutkimuksen kohde oli *kuurojen henkinen rakenne*.

Tohtori *Gustave Barczi* Budapestista totesi, että sellainen kuuro, joka ei ole saanut mitään opetusta ei voi toiminnoissaan saavuttaa inhimillistä tasoa. Vasta opetuksen avulla kuuro tulee todella tietoiseksi itsestään ja ympäristöstään ja niistä elämän suhteista, joissa hän elää. Kielen opetus on kaikki kaikessa.

Guido Francocci Italiasta tarkasteli niitä tuloksia, jotka kouluopetus kuuroille antaa. Kuva ei ole valoisa. Kuurojen kielitaito jää huomattavasti jälkeen normaaliaististen kielestä. Mistä johtuu huono tulos? Ei toki siitä, että kuuro olisi kykenemätön älylliseen toimintaan. Missä sitten on syy? Koulussa, opetuksessa. Nykyinen opetus ei ole riittävää. Francocci ehdottaa, että olisi rohkeasti otettava viittomakieli puhekielen täydentäjäksi. Mutta jos kouluopetukseen tuodaan viittomakieli, eikö puheen selvyys kärsi siitä? Alustaja väitti, että nykyinen opetustapa, jossa äänteet opetetaan yksi kerrallaan koneellisina lihassuorituksina, jättää lapsen tunne-elämän koskemattomaksi. Siksi olisi käytettävä muita keinoja, jotka koskettavat lapsen tunne-elämää, virittävät hänen mielenkiintonsa, antavat hänelle elämyksiä. Elävien käsitteiden mukana kuuron henki avautuu mietiskelylle, hänelle avautuu kauneuden maailma.

Bohuslav Kovar Tsekkoslovakiasta viittasi uusiin tutkimuksiin, jotka osoittavat, että huomattava osa kuurojenkoulun oppilaista on sellaisia, että he kuulevat jotakin. Siksi entinen, näköön perustuva opetus ei ole riittävä. Koulun on oltava läheisessä vuorovaikutuksessa tekniikan asiantuntijoitten kanssa, jotka kojeineen ja laitteineen voivat antaa oppilaille täydellisempiä, kuuloon, kosketukseen ja näköön perustuvia havaintoja. Olisi väärin arvostella kuuroja heidän puhetaitonsa nojalla.

Kuurot eivät yleensä käytä kirjallisuutta sanavarastonsa kartuttamiseen. Siksi tarvitaan erityisiä kuuroja varten toimitettuja lehtiä. Tarvitaan myös kuvitettu sanakirja.

Puhekyvyn heikkouteen vaikuttavat liian suuret luokat. Luokan oppilasmäärä ei milloinkaan saisi olla suurempi kuin 8.

Lähes kaikki kuurot ymmärtävät puhetta katsomalla puhujan suuta. Huulilta ei koskaan näy koko sanaa, koska puhe-elinten liikkeistä osa tapahtuu suun pimennossa. Pelkän huuliltaluvun varassa ei voi seurata esitelmää tai puhetta. Kuurot tarvitsevat toisen yhteyden välineen. He keskustelevat viittoimin, joita täydennetään suullisella puheella. On valitettavaa, että kuurojenkoulujen opettajat aliarvioivat viittomakielen merkitystä. Vielä Kovar kertoi, että Tsekkoslovakiassa ei käytetä sormiaakkosia.

Alustusten lomassa käydyn keskustelun aikana tuotiin myös ehdoton vaatimus, että viittomakieltä ei saa missään muodossa tuoda kuurojenkouluun, koska lasten on opittava suullista puhetta, jotta he myöhemmin elämässä voisivat tulla toimeen kuulevien kanssa. Erityisesti eräs espanjalainen koulun johtaja käytti tässä hyvin tulisen puheenvuoron.

Marta B. De Ardisonne, Buenos Airesin kuuroutta tutkivan keskuksen johtaja ja tri *Leonor Rabinovich,* sikäläisen kuurojenkoulun erikoispsykologi esittivät tuloksia älykkyystutkimuksesta, joka oli suoritettu kuurojen poikaoppilaiden keskuudessa. Tulos oli seuraava:

älykkyys
- keskitason yläpuolella ... 28 %
- keskitasolla ..... 48 %
- keskitason alapuolella ... 14 %
- vähämielisiä (mental deficiency) ..... 10 %

Samaan aikaan kuin meillä käydään keskustelua siitä, olisiko kuurojen lasten opetus aloitettava 6 vai 5 vuoden iässä, keskustelu muualla maailmassa näyttää käyvän siitä, miten voitaisiin jo imeväisikäisistä lapsista saada varmoja kuulonmittaustuloksia, jotta opetus päästisi alkamaan mahdollisimman aikaisin. Sopivana opetuksen alkamisikänä pidetään Italiassa 3—4 vuotta (Guido Francocci), Tsekkoslovakiassa 1½—2 vuotta (tri Milan Minarik). Englannissa ja Yhdysvalloissa aloitetaan kuurojen pienokaisten ohjaus 2 vuoden iässä.

Kun lapsen esiopetus alkaa näin varhain, silloin on tietysti tärkeää saada lapsen kuulo tutkituksi mahdollisimman aikaisin. Kuulontutkimusmenetelmiä ja niistä saatuja kokemuksia selostettiin lukuisissa alustuksissa.

Kuulontutkimukset voidaan jakaa kahteen pääryhmään:

1. *subjektiivisiin* ja
2. *objektiivisiin.*

Subjektiivisella kuulonmittauksella tarkoitetaan sitä, että odotetaan koehenkilön tietoisesti antavan merkin kuulemisestaan — hän tottelee käskyä, nostaa kätensä tai painaa nappia jne. Subjektiivisista mittaustavoista mainittakoon mm.

a. *kuiskaus- tai puhekoe.* Selin kääntyneelle koehenkilölle kuiskataan tai sanotaan ääneen sanoja, jotka hänen on toistettava. Tämä tietysti edellyttää, että koehenkilö osaa puhua.

b. *Manchesterin kuurojenkoulun koe* on saman tapainen, mutta siinä edellytetään, että lapsi ei osaa puhua. Kokeileminen tapahtuu leikin välityksellä. Leikin yhteydessä hänen pitää tehdä jotakin hauskaa, esim. kaataa pallolla keiloja, kun hän saa siihen luvan äänimerkillä. Tällöin kokeillaan myös ymmärtääkö hän suullisia käskyjä. Äänimerkit annetaan eri etäisyyksiltä.

c. *tavallinen audiometrikoe,* jossa lapsen on painettava nappulaa tai nostettava kätensä, kun kuulee äänen.

d. *Peep-Show-audiometrikoe,* joka on muuten samanlainen, mutta laitteeseen on yhdistetty kuvia, jotka putkahtavat esille nappia painettaessa. Näin saadaan lasten mielenkiinto paremmin hereille.

e. *hymyn tarkkailu.* Kun äiti hoitaa pikkuvauvaa, hän aina juttelee sille. Lapsi tuntee mielihyvää, kun äiti ruokkii häntä. Hän tuntee mielihyvää myös äidin äänestä. Mielihyvän olo nostattaa hymyn jo 10 päivän ikäisessä lapsessa. Hymy ei ole tietoinen hymy, vaan refleksi. Tästä iästä lähtien refleksit lisääntyvät ja näkyvät äänen ja sanojen aiheuttamina.

Ennen ruokkimista kuurolle lapselle sanottu sana ei herätä hymyä. Kuuro lapsi sensijaan antaa mielihyvän refleksin (hymyn) nähtyään äitinsä tai jotakin ruokkimiseen liittyvää. *Kuurolle* tämä *hymy tulee myöhemmin,* ehkä 3:ntena tai 4:ntenä kuukautena.

TIDSKRIFT FÖR DÖVA

OFFICIELLT ORGAN FÖR FINLANDS DÖVAS FÖRBUND r.f.

JUNI | 62 ÅRGÅNGEN | Nr 6 - 1958

De dövas yrkesval och yrkesutbildning

Ju mera skolavslutningens närmar sig desto aktuellare blir frågan om yrkesvalet. Skolåren är snart förbi, på sin tid tog skolan emot barnen som 7-åringar, slöt dem inom sig, tog hand om dem, övervakade deras utveckling. Barnen lärde sig i skolan efter förmåga, endel mindre, endel mera, skolans avsikt var att uppfostra dem till medborgare som kunde anpassa sig i samhället. Då skolans dörrar sluts står yrkesvalet framför eleven, och mången känner sig säkert osäker. Det finns naturligtvis många elever från landsbygden — och de utgör den största delen — som är barn till jordbrukare. De har en plats att vända åter till och där de kan arbeta — hemmet där de kan hjälpa far och mor. Man annat är det med de andra barnen som lärt sig något annat yrke. Det är svårt att få arbete, fordringarna har i alla yrken år för år vuxit och om man också kunde få arbete är åldern ett hinder. Den som just slutat sin skolgång är ofta alltför ung.

Trots att många elever från landsbygden återvänder hem så avgörs yrkesvalet för deras del så att de snart flyttar till någon närbelägen stad för att söka sig till en fabrik eller till något annat arbete. Vetskapen om de höga tim- och dagslönerna lockar dem att lämna det välbekanta jordbruksarbetet; först senare märker de att det är svårt att klara sig utan yrkeskunskap och de märker även att lönen måste räcka även till sådant som de hemma fick gratis.

De döva som efter slutat skolgång återvänder hem, men ändå inte kan stanna där försenas mest i yrkesvalet, ty först efter några år klarnar det för dem att hemmet inte kan föda alla. De övriga barnen måste söka sig sin utkomst på annat håll och först så blir frågan om yrkesvalet aktuell.Den undervisning som getts i dövskolan är inte tillräcklig inte ens om man hemma lärt sig en hel del. Illa förberedd är alltså den döva då han skall välja sig en livsbana.

De döva, isynnerhet de som är hemma från landsbygden kommer således att söka sig ett lämpligt arbete relativt sent. Om de flyttar till bostadscentra får de erfara att de dessutom måste lära sig att leva i helt främmande förhållanden och så länge de här är klumpiga och osäkra är de ännu längre efter de andra då de försöker komma framåt i sitt yrke.

Om den döva från landsbygden kan finna en sådan arbetsuppgift att han kan bygga vidare på de erfarenheter har gjort hemma sparar det många dyrbara läroår och sparar den unga människan många förödmjukelser.

Yrkesvalet måste göras på lång sikt. Det är skäl att fästa uppverksamheten vid de andliga och fysiska förutsättningar som yrket kräver. Förutom anlag behövs en stark karaktär, sunda principer en modig tro på framtiden och kunskaper om samhällslivets fordringar.

Den unga människan får aldrig övervärdera sina förutsättningar så att hon ringaktar de ofta obetydliga arbetsuppgifter hon till en början blir tilldelad. Först då hon klarar dessa med glans kan hon hoppas på mera krävande uppgifter.

De döva måste komma ihåg att dövheten och andra kroppsliga defekter inte är oövervinnerliga, även om det ofta kan synas så. Om de andliga förutsättningarna framförallt vederbörandes vilja och energi är tillräckligt stora kan de ersätta — det har erfarenheten visat — t.o.m. stora kroppsliga brister.

Det viktiga är att den döva finner en livsuppgift som han trivs med. Om det inte går så blir han ofta osäker och missnöjd med sig själv och sin omgivning. Då han förlorat sin själsliga jämvikt smittar hans bitterhet och hans sociala agg ned hans vänkrets.

Att välja rätt yrke är en svår uppgift isynnerhet för den som inte har någon bestämd böjelse eller tillräckliga anlag för något yrke. Dessa ökar alltför ofta den skara icke yrkeskunniga som säljer sin arbetskraft till ett lågt pris och som först drabbas av arbetslöshet.

De döva ungdomen fick länge vänta på en möjlighet till yrkesutbildning men nu har de döva redan sina egna yrkesskolor. Förutom hushållsskolan i Nikkarila har i Åbo redan i 10 år verkat en yrkesskola för döva, såsom alla döva vet. Men den på hösten 1956 öppnade jordbruksskolan för de döva och dess trädgårdsavdelning känner säkert inte alla till. Denna skola verkar i samband med invalidernas jordbruksskolor på Saari gård i Mäntsälä socken.

De döva får alltså yrkesutbildning på tre olika platser. Visserligen arbetar skolan i Åbo under mycket svåra förhållanden, skolan saknar egna byggnader och verkstäder. Den har varit underhyresgäst i Åbo dövskola och varit tvungen att placera ut sina elever i ortens företag och verkstäder. Men man måste förvåna sig över den goda samarbetsanda som råder mellan yrkesskolan och de olika företagen eftersom skolan fått alla sina elever placerade i praktisk övning. Denna skola i Åbo kan ta emot endast en tredjedel av de

Några ord om de dövas teckenspråk

Då jag gick i folkskola i Tammerfors vann jag en gång i en uppsatstävling en bok som hette »Kan du leva?» .Det är en självfostringsbok för de unga. Min uppmärksamhet fästes vid en artikel om de döva som fanns i boken. Så här beskrevs de döva i den »Har ni barn någonsin besökt en dövskola? Hur månne de stackarna känner sig? De känner inte de ömma ord, som människorna sinsemellan använder, endast på mödosamma omvägar kan de byta tankar med varandra. De är som fångar som bakom ett galler skickar hälsningar åt varandra.»

Jag tyckte att denna beskrivning var för dyster. Trots att jag själv är döv, kunde jag på intet sätt vara av samma mening som författaren, och jag trodde inte heller att andra döva var så här ömkansvärda, trots att jag inte träffat så många ännu.

Nu, då jag läst i tidningarna berättelser om de döva i vilka teckenspråket kallas deras »modersmål», har detta minne från skoltiden åter kommit i mitt minne. — För ett par år sedan fanns i Kansan Lehti som utkommer i Tammerfors en artikel som skrivits av en person som arbetar bland de döva, I denna artikel presenterades de döva på följande sätt: »I Tammerfors med omgivning finns ungefär 140 döva. Deras modersmål är inte finskan utan teckenspråket. De döva behöver otroligt mycket tolkars hjälp. Barn som växer upp med döva föräldrar lär sig inte tänka med ord utan med tecken!»

Jag kan på intet sätt instämma i detta. Jag har träffat på så många begåvade döva, som skriver finska alldeles utmärkt trots att jag inte på grund av min dövhet kan bedöma deras tal. Och nu har ju nästan alla våra teckenspråkskolor omvandlats till talskolor. Att säga att teckenspråket är de dövas modersmål är detsamma som att påstå att de är stumma, som inte kan uttrycka sina tankar på annat sätt än med teckenspråket. Teckenspråket är inte något egentligt språk som kunde jämföras med t.ex. främmande språk, utan det måste enligt min mening jämföras med tecken- och bildspråk som används av t.ex. scouterna. Att säga teckenspråket är någon viss människogrupps modersmål är att håna denna människogrupp.

E. S.

---

sökande vilket bevisar att den behövs. Nu är inte dövskolornas lärare längre ovissa om vart de skall skicka sina elever efter slutad skolgång. Vägen är nu klar: Hushållsskolan i Nikkarila, yrkesskolan i Åbo eller jordbruksskolan eller dess trädgårdsavdelning i Mäntsälä.

Man har planer på att i sinom tid kunna ta även flickor i skolan i Mäntsälä.

Då denna plan och planerna på att få byggnader och verkstäder åt skolan i Åbo är förverkligade kan vi döva glädjas över att den nu uppväxande generationen döva har bättre möjligheter till utbildning. Vi äldre blev aldrig delaktiga av denna yrkesundervisning men vi är glada över att vi kan lämna efter oss möjligheter till yrkesstudier åt kommande generationer.

Schackspelare obs.!

Vi kallar alla schackintresserade som fyllt 60 år att deltaga i schackveteranernas tävling som ordnas Helsingfors dövas sommarhem i Sökö den 26—27 juli. Tävlingarna börjar på lördagskvällen kl. 17.00. Deltagaravgiften är 500 mk och goda priser utdelas. Anmälan bör sändas senast den 19 juli till herr Erkki Putkonen Pitäjänmäentie 23 A 1, Pitäjänmäki.

Med hopp om många deltagare och med schackhälsning.

Helsingfors Dövas Schackklubb
E. Putkonen — ordf.
Taimi Putkonen — sekr.

Kvällen den 27. 7. ordnas trevligt program på samma plats. Välkomna.

De döva i Kuopio tog avsked av prosten Myyryläinen.

Kuopion Kuurojen Yhdistys ordnade den 19 och 20 april en avskedsfest för prosten Otto Myyryläinen som nu blir pensionerad. Festen hölls i dövskolans blomstersmyckade festsal till vilken hade som hedersgäster inbjudits förutom prosten Myyryläinen och hans fru dessutom föreståndaren för dövskolan Aimo Kangas med fru, föreståndarinnan samt lärare. Representanter för kyrkan var pastorerna Paavo Maunula och Veikko Väätäinen samt diakonissan Mirjam Tiilikainen.

Efter inledningspsalmen höll Aleks Savolainen hälsningstalet och de dövas teckenkör uppträdde under ledning av Hilja Salmikko. Festtalet hölls av Hilja Salmikko som i sitt tal framhöll prosten Myyryläinens långvariga kärleksverksamhet, som han under fyrtio år utfört bland de döva.

Hon påpekade även hur stenigt de dövas själasörjares arbetsfält år. Men troget och utan att spara varken sig själv eller sina krafter har han förkunnat Guds ord i sin stora församling och hjälpt och glatt gamla döva. Hans ord har gått direkt till de dövas hjärtan och rört mången till tårar. Nu drar sig vår aktade prost tillbaka för att få vila och stor är säkert den skara döva som i tystheten med tacksamt sinne minns prosten Myyryläinen och hans uppoffrande arbete.

Till prosten Myyryläinen överräcktes som minnesgåva en kristallskål fylld med frukt. Prosten tackade för gåvan och svarade rörd på talet.

Efter kaffepausen uppträdde hörande barn till döva föräldrar med körsång på teckenspråket. Sedan talade pastorerna Maunula och Väätäinen. Deras tal tecknades för de döva av föreståndare Kangas. Därefter berättade prosten Myyryläinen om sitt arbete bland de döva. Ännu en gång uppträdde de dövas kör och så avslutades denna fest.

På söndagen fortsatte festen med en gudstjänst kl. 11. Predikan hölls av prosten Myyryläinen. Seden förflöt tiden under kaffedrickning och stilla samvaro tills avskedets stund var inne och prosten och hans fru tog farväl av alla.

Döva i bullersamt arbete

Dövebladet har ur tidningen för företaget Phoenix — Reinrohr AG, Düsseldorf und Mühlheim (Ruhr) citerat en artikel om de dövas placering i bolagets arbeten. Eftersom vi lika litet som den danska tidningen vill undanhålla våra läsare dess innehåll, publicerar vi den nedan.

Döva i bullersamt arbete! Efter en 4-årig placering av döva i sådana arbeten kan en tillbakablick vara av värde. Någon riktig föreställning om vad larm egentligen är har man inte förrän man besökt någon av våra verkstäder i Düsseldorf eller Mühlheim. Där knallar tryckluftshammare och där surrar och visslar slipmaskinerna, ja där bullrar det i alla tonlägen. Ljuden fortplantar sig på ett helt förvirrande sätt till ett nervsönderrivande spektakel, som återkastas från hallens väggar i ett mångfördubblat eko.

Det har alltid varit ett vårt problem att besätta dessa arbetsplatser så att arbetarnas hälsa inte tar skada. Och man kom på en utväg. Där en arbetare med normal hörsel måste räkna med att efter en tid få nedsatt hörsel, där han man för fyra år sedan börjat placera döva arbetare. Det som eljest gör livet så svårt för dem är här en välsignelse för dem. Eftersom denna lösning på problemet som man kom på för fyra år sedan har visat sig vara lyckad, ger vi en sammanfattande, överblick över de dövas insats i de bullersamma yrkena.

Ödet har pålagt de handicappade en särdeles prövning. För de döva är tillvaron ute i förvärvslivet ofta mycket svårare än för de hörande. Bland våra arbetare finns 24 döva, av dem arbetar 21 i Mühlheim, 2 i Düsseldorf och 1 i Immigrath.

En av arbetarna i Düsseldorf har klarat sig mycket bra som svetsare en som postbud. I Mühlheim är de döva placerade i de mest buller samma yrkena. Dessa döva kommer från många yrken, de har t.ex. varit byggnadsarbetare och hantverkare. Den första dagen på den nya arbetsplatsen var inte lätt. Det blev betrott en hörande arbetsledare att sätta dem in i det nya arbetet. I början var det säkert svårt att förstå vad det gällde men så lärde de sig snabbt att hantera verktygen rätt. På en relativt kort tid fann de sig tillrätta i sitt nya arbete. I dag instämmer de med glädje att de är nöjda. Våra döva har fått nytt livsmod och de har fått en känsla av att de är likställda med andra. Och de har uppnått en högre levnadsstandard. Glädjande är att ingen av våra döva har råkat ut för någon allvarlig olyckshändelse på arbetsplatsen trots att de är mera utsatta än andra. En gul armbindel på höger överarm och en skyddshjälm med ett rött märke manar arbetskamraterna till större försiktighet och mera hänsyn.

Placeringen av de döva i våra verkstäder är ett talande exempel på den levande och allvarligt menande strävan att placera de döva i arbeteten som är lämpade för deras förutsättningar. Den handicappade får inte känna sig som en »andra klassens» människa utan hans nyvaknade arbetsglädje skall vara begynnelsen till ett nytt liv. Hans lyte som annars gör livet svårt för honom blir här alltså honom till välsignelse.

De dövas själasörjare ej endast klockarfar.

Mer än någon språkgräns isolerar dövheten vårt lands 4.000 döva från den övriga omgivningen. På grund av den korta skoltiden är deras språkkunskaper och deras förmåga att i tal uttrycka sig ofta bristfälliga. Detta har mången gång lett till att de ansetts vara också själsligt efterblivna. Denna slutsats är dock oriktig. Man måste komma ihåg att det språk vi talar för dem är ett främmande språk. Deras eget språk är teckenspråket. Därför kan de inte tillägna sig litteratur i större utsträckning, inte heller kan de delta i kultur- och församlingslivet. De behöver alltså en hörande som kan deras eget språk och som på detta sätt kan tjäna som förenande länk mellan dem och de hörande. Denna förenande länk är dövstumsprästen.

Dövstumsprästen i Tammerfors distrikt, pastor Lauri P a u n u, har hand om 283 församlingar, däribland 20 städer och 14 köpingar. Hans distrikt omfattar Nylands län. Tavastehus län, ÄÅbo och Björneborgs län, den svenska delen av Vasa län samt Åland. Distriktet är det andra i storleksorningen och dit hör ca hälften av vårt lands döva, ungefär 2.000 fullvuxna och 400 barn. Av dem är ungefär 350 svenskar. Att detta distrikt är för stort för en person att sköta förstår man då man betänker att t.ex. i Jakobstad, där det ändå finns rätt så många döva, både i staden och dess omgivningar kan anordnas gudstjänst endast en gång om året. Man har också både från kyrkligt håll och från Finlands dövas Förbund ända från 1938 anhållit om att staten måtte inrätta en fjärde prässtjänst, men tills vidare har man inte nått något resultat. Som det nu är dövstumsprästens arbetsbörda alltför tung. Han är förutom de dövas själasörjare också deras socialkurator. Han reser omkring i distriktet, hållet gudstjänster i församlingarna, förrättar vigslar, dop och begravningar.

Pastor Paunu berättar att han försökt ordna sitt arbete så att han reserverat söndagarna för gudstjänster på sådana orter där ett flertal döva är bosatta och vigslarna och dopen förrättar han på de övriga veckodagarna. Mellan resorna sköter han korrespondensen med döva som behöver hjälp.

Han har stor hjälp av sina två »kaplaner» som han kallar dem. Den ena är en teol. stud. i Åbo den andra en kontorist i Vasa. De håller varje söndag frivilligt gudstjänst för de döva i sina respektive städer. Vidare finns i Vasa herr Algot Strömsholm som också han arbetar frivilligt bland de döva. Han tjänstgör som tolk vid läkarbesök, vid kommunala ämbetsverk och närhelst en tolk behövs. Man kan alltså med rätta kalla honom de döva vasabornas »diakonissa». — Tack vare dessa tre personers frivilliga insats vet jag att de döva i Åbo och Vasa är i goda händer, säger pastor Paunu.

Det sociala arbetet upptar en lika stor del av pastor Paunus tid som själa vården. Som exempel kan nämnas att han för tillfället försöker få finskt medborgarskap åt en döv utlänning. En sida i pastor Paunus sociala verksamhet som särskilt förtjänar att nämnas är ordförandeskapet i den kommitté i Suomen Kirkon Seurakuntatyön Keskusliitto som bevakar de döva och blinda församlingsmedlemmarnas rättigheter. Förbundet för svenskt församlingsarbete i Finland har en representant i denna kommitté. Kommittén strävar till att kunna ordna gemensamma

gudstjänster för både hörande och döva genom att ha en hörande tolk vid gudstjänsten.

Men ännu viktigare än detta är den brevkurs för döva småbarns föräldrar som kommittén, främst då pastor Paunu har hand om. Brevkursen har utarbetats vid John Tracy Clinic i Amerika, som grundats av skådespelaren Spencer Tracy, vars son är döv, och har nu översatts till finska och svenska. Den innehåller instruktioner för föräldrarbna som på detta sätt blir sina döva barns första lärare. Eftersom de döva i vårt land börskolgång först vid 7 års ålder, är denna kurs av oerhörd nytta enär det döva barnets första viktiga år inte då går till spillo. Kursen är avgiftsfri och omfattar 12 brev. Då föräldrarna fått det första brevet skriver de och berättar vilka framsteg barnet gjort och vilka svårigheter de mött. Med det andra kursbrevet följer ett svar på föräldrarnas brev. Tidigare skötte pastor Paunu själv ensam den finska brevkursen med all den korrespondens den medförde, men numera har han fått två sekreterare till sin häjlp.

Till svenska har brevkursen översatts av Hörseltjänst och korrespondensen sköts av fröken Lisa Rehnqvist vid Borgå Dövskola. Senaste sommar ordnades en kurs för döva småbarns mammor på Solvalla. Kursen var den första i sitt slag i Finland.

— — — —

Om man jämför förhållandena i Finland och i det övriga Norden, ser man att vi här i Finland ligger långt efter. Sveriges 5.500 döva har 5 präster och dessutom 5 s.k. konsulenter vilka sköter det sociala arbetet. Danmarks 2.500 döva har 3 ordinarie präster och 2 hjälppräster. Norges 2.000 döva har 4 präster. Hos oss utför dioprästen allt det arbete för vilket man i Sverige avlönat särskilda konsulenter.

(Klipp ur »Samarbete»)

BEMÄRKELSEDAGAR

75 ÅR fyller fru *Edla Törnberg* den 3 juli i Helsingfors.

70 ÅR fyller fröken *Edith Collin* den 18 juli i Tusby.

50 ÅR fyller fröken *Anna Blomster* den 29 juli i Helsingfors.

FRÅN HEMLANDET

I HELSINGFORS avled den 21 april fru *Ellen Månsson* f. Norstedt. Hon var född 15. 7. 1898 och var således vid sin död nära 60 år. Djupt religiös var hon ett gott exempel för sin omgivning. Hon var medlem i Helsingfors dövas förening och kvinnoklubben samt nykterhetsklubben Surd. Jordfästningens skedde enligt den avlidnas önskan i stillhet.

MÖTEN

I HAAPAJÄRVI hålles föredragsdagar 7—8 juli på den gamla folkskolan och börjar på lördagen kl. 19 och på söndagen kl. 12. I programmet ingår även en filmförevisning samt tal av red. Pitkänen. Välkomna!

SALON seudun kuurot håller sin sommarfest den 15 juni kl. 11 i Salos nykterhetshus i hörnet av Helsingintie och Muurlantie eller Muurlantie 9. Som talare medverkar bl.a. herr E. Mattila från Kotka. Trevligt program. Välkomna till den vackra köpingen.

EN TREVLIG midsommarfest ordnas i Hopom i Lovisa hos Verner Nordling på midsommaraftonen den 20 juni. I programmet ingår bl.a. skönhetstävling. I närheten finns en sjö där en brasa kommer att brinna. Mat- och kaffeservering. Inkomsterna går till välgörenhet. Välkomna från när och fjärran.

Kymenlaakson kuurojen Kerho

DE DÖVA i Savonlinna håller sin sommarfest den 28—29 juni i Varparanta församlings sommarhem. Alla döva är välkomna redan på lördagen. Talare är red. och fru Pitkänen. Församlingen inbjuder de döva. Från staden god bussförbindelse till Varparanta.

I IMATRA hålles en sommarfest söndagen den 6 juli kl. 13 i kraftverkets matsal. Välkomna.

BJÖRNEBORGS dövas föreläsningsdagar som vanligen hållits i september gålles i år 4—5 oktober.

HELSINGFORS Dövas Förenings lokal Elisabetsg. 27 A 8 är öppen under tiden 1. 6. — 13. 9. torsdagar kl. 18—23.

†

Min älskade hustru
vår kära mor och farmor

ELLEN MARIA MÅNSSON
f. Norstedt
född 15. 7. 1898
fick hembud 21. 4. 1958

»Tack min Gud för vad som varit!»

Sigurd och **Else**
Nils, Maj, Björn och **Ulf**
Sven, Göta, Tom och **Githa**

»Herren är min herde.»

Jordfästningen sker i stillhet.

KUUROJEN LEHTI
Tidskrift för Döva

Utgivare: *Finlands Dövas Förbund r.f.*
Huvudredaktör: *Urho Kierimo,* Lempäälä, Toutonen.
Red. sekr.: *Rurik Pitkänen,* Helsingfors, Elisabetsg. 27 E 10. Tel. 38 154.
Svenskpr. red.: fru *Ulla-Birgitta Laine,* Eskontie 7, Kerava. Manuskripten bör sändas till redaktören före månads slut.
Expedition: Helsingfors, Elisabetsg. 27 E 10. Tel. 38 154.
Postgiro: 6825.
Prenumerationspris 1958: 1/1 årg. mk 400:—, till utlandet mk 600:—.

Tämä biologinen laki osoittaa, että äänivaikutelmat ovat näkövaikutelmia voimakkaampia, tehokkaampia. Kuuloon perustuvat refleksit syntyvät aikaisemmin ja ovat pitkäikäisempiä.

Ylläesitetyn mielenkiintoista huomiota esitteli tri Gustave Barczi, Budapestin kasvatus- ja tieteellisen korkeakoulun johtaja. Hän myös väitti, että jokainen älykäs kuuro lapsi 4—5 vuoden ikäisenä vastaa kyllin voimakkaasti sanottuun o-vokaaliin. Barczin kuulon tarkkailun voi yhtä hyvin sijoittaa objektiiviseenkin kuulontutkimiseen, koska koehenkilö vastaa kokeeseen ymmärtämättä, mitä häneltä odotetaan.

Objektiivisella kuulonmittauksella ymmärretään sitä, että koehenkilön ei tarvitse tehdä mitään ennakolta sovittua merkkiä kun, hän kuulee.

Objektiivisista kuulonmittaustavoista mainittakoon mm.

a. *ihonvastuskoe* tehdään siten, että lapsen ihoon kiinnitetään sähköjohdot. Lisäksi tarvitaan äänenantaja. Äänen voimaa voidaan vahvistaa ja heikentää. Samoin voidaan saada möreitä tai kimeitä ääniä. Kokeen periaatteena on, että ensin annetaan koehenkilölle äänimerkki ja kohta sen jälkeen lievä sähköisku. Vaikka sähköisku on lievä, lapsi tuntee sen selvästi, säpsähtäen. Sähkövirran vaikutus ihossa voidaan nähdä mittarista. Koe tehdään uudestaan. Jos lapsi kuulee merkkiäänen, niin hän muistaa, että äänen perässä tulee sähköisku, ja hän pelästyy *ennenkuin* sähköisku tulee. Näin nähdään kuuleeko lapsi ja kuuleeko hän möreitä, matalia ääniä vai korkeita, kimeitä. Jos lapsi ei säpsähdä äänelle, silloin päätellään, että hän on kuuro. Todellisuudessa koe on monimutkaisempi, mutta periaate on tämä.

b. *aivojen sähkötoimintojen* mittaaminen. Aivojen sähköisiä vaihteluita voidaan mitata erityisillä kojeilla. Mittauksilla tutkitaan niitä aivojen osia, joissa kuuloalueet sijaitsevat. Jos aivojen kuuloalueissa on poikkeuksellista toimintaa, silloin voidaan päätellä, että tämä vaikuttaa kuuloon. Tämän tutkimuksen nimi on electroencefalografia.

c. *Nukkuva lapsi herää unesta,* jos hän kuulee tarpeeksi voimakkaan äänen. Normaalikuuloinen lapsi herää, kun äänen voimakkuus on 75 desibeliä. Desibeli on äänen voimakkuuden mittayksikkö. Asteikko on 0—100. Erinomainen kuulo alkaa 0 desibelistä. 100 desibelin ääni on niin voimakas, että sen kuuleminen tekee pahaa.) Kokeessa käytettävä ääni on jaksoluvultaan 500—3000. Ei kovin matala eikä kovin kimeä. — Selostajina olivat tohtorit Nunez, Terol ja Sanjuan Espanjasta.

Useimmat alustuksen esittäjistä ja puheenvuoron käyttäjistä olivat sillä kannalla, ettei ole tyydyttävä vain yhdellä tavalla suoritettuun kuulonmittaukseen, vaan että niitä on käytettävä rinnan toistensa kanssa. Ihonvastuskokeelle antoivat suuren tunnustuksen italialaiset, espanjalaiset ja tsekkoslovakialaiset asiantuntijat, vaikka tosin todettiin, ettei tämä ole ehdottoman varma keino. Englantilainen tohtori T. J. Watson piti Manchesterin koulun suorituskoetta luotettavimpana ja lapsille mieluisimpana.

Puheenvuoroissa tähdennettiin sitä, että lasten kuulonmittauksia on suoritettava aika ajoin, säännöllisesti, myös kuurojenkouluissa. Näin tehden ollaan selvillä siitä minkä verran kuuloa on jäljellä. Silloin voidaan opetuksessa ottaa kuulo avuksi kuulokojeita käyttämällä.

Kuinka monilla kuuroilla sitten on kuuloa jäljellä? Bohuslav Kovar Tsekkoslovakiasta viittasi suoritettuihin mittauksiin ja väitti, että puolet kaikista kuurojenkoulun oppilaista olisi täysin kuuroja. (Emme tiedä onko siellä erikseen koulut huonokuuloisille.) Milanon yliopiston korva- ja kurkkutautien klinikan professorit Pietrantoni ja Pellegrini olivat vuodesta 1952 lähtien mitanneet 258 lapsen kuulon. Lasten ikä oli vaihdellut 15 kk —9 v. 39 % näistä oli ollut alle 3 vuotiaita. Kokeissa suoritettiin erilaisia mittauskeinoja, kaikille samoja. Näistä oli 14 % sellaisia, joilla ei ollut lainkaan kuulon jäännöksiä. 85 % oli sellaisia, että kuuloa voidaan harjoittaa. Italialaisten tutkimus lienee oikeampi. Sitä tukee mm. johtaja U. Kierimon ilmoittama määrä 80 % Turun kuurojenkoulussa.

Sosiaalinen jaosto keskittyi käsittelemään kysymystä ammatillisesta kuntouttamisesta. Joitakin poimintoja alustuksista:

Kalman Emszt Unkarista:
Ammattiin valmistaminen on aloitettava koulussa. Oppilaiden soveltuvuutta eri aloille kokeiltava, samoin heidän älykkyyttään.

Olisi annettava opetusta harvempiin, mutta tuottavampiin ammatteihin, sellaisiin kuin hammasteknikon, konepiirtäjän ja tarkkuuskojeitten valmistajan ammatteihin.

V. Dimitrieff Moskovasta:
1957 Neuvostoliitossa oli 49.000 kuuroa teollisuuden palveluksessa.

Konetyö sopii kuuroille paremmin kuin käsityö.

Lapsena kuuroksi tulleitten tai kuuroina syntyneitten asema on helpompi kuin myöhemmin kuuroutuneitten.

Vastoin yleistä käsitystä ovat työtapaturmat kuurojen keskuudessa harvinaisempia kuin kuulevien.

Kuurous on vähenemässä. V. 1950 oli 16 vuotiaitten kuurojen lukumäärä koko kuurojen joukosta 23,8 %, mutta v. 1957 vastaava prosenttiluku oli 15,5 %.

Kuuroille on taattava sama palkka kuin kuuleville. Jos asianomaisen vamma estää samanlaisista työsuorituksista kuin kuulevilla työtovereilla, valtion olisi maksettava todellisen palkan ja normipalkan välinen erotus. Rahallinen avustaminen pitäisi rajoittaa pienimpään mahdolliseen.

Toisena sosiaalisen jaoston käsiteltävänä kysymyksenä oli *taide ammattina.* Ehdotettiin sekä erityisiä kuurojen taidekouluja että kuurojenkoulun opettajan palkkaamista yleisiin taidekouluihin välittäjäksi opettajakunnan ja kuurojen opiskelijoiden välille, niinikään taidenäyttelyjen järjestämistä ja kuurojen taiteilijoiden järjestäytymistä kansallisiksi yhtymiksi. Roomassa samanaikaisesti järjestetty kuurojen taiteilijoiden näyttely oli asiantuntijoiden käsityksen mukaan varsin edustava ja antoi kuurojen mahdollisuuksista taiteilijoina myönteisen kuvan.

Viittomakielen jaoston työskentelystä allekirjoittanut on saanut käytettäväkseen vain ennakolta jaetut alustukset.

Marta B. Ardisonne Argentinasta totesi, että tähän asti kuurojenkoulun opettajat ovat pitäneet viittomakieltä haitallisena ja tuominneet sen käyttämisen. Nyt sensijaan *lääkärit ja psykologit* ovat alkaneet kiinnostua tästä kielestä. Mm. hän mainitsi tutkijat Wolff, Wallon

ja Borel, jotka selittävät, että ilmaisevat liikkeet muodostavat hermostollisen jännityksen laukeamisen, eleet lisäävät tunteitten kiinteyttä, ja niitten poistamisesta seuraisi tunne-elämän surkastuminen. Uusimmat kokeet osoittavat, että uusi aate aiheuttaa lihasjännityksen, joka muuttuu liikkeeksi. Tutkimukset on tehty kuulevien ihmisten parissa. Siksi alustaja katsoo, että eleillä ja ilmaisevilla liikkeillä on kuuroille vielä suurempi merkitys. Ilmaisevat liikkeet eli viittoimet ovat toisaalta kuin ihmismielen varaventtiili, toisaalta se on yhteyden luoja, ellei kuurolla ole muuta keinoa itsensä ilmaisemiseen. Alustaja katsoo, että viittomakieltä tarvitaan opetuksessa,

3:s kansisivu, olkaa hyvä.

KUUROJEN LIITON ÄITIEN LOMAPÄIVILLE

otetaan ainoastaan niitä, jotka ovat ilmoittautuneet kirjeellisesti Liiton toimistoon, os: Liisankatu 27 E, 10 Helsinki. Suulliset ilmoittautumiset eivät ole tarkkoja ja ne unohtuvat.

Ilmoittautumiset kesäkuun 10 päivään mennessä. Tarkemmat matkaohjeet annetaan osanottajille kirjeillä.

Kuurojen Liiton Nuorten II:t kulttuuripäivät

järjestetään joulukuun 5—7 p:nä Turussa.

Kulttuuripäivien henkisten kilpailujen lajit:

YKSITTÄISESITYKSET
- Runonlausunta.
- Esitelmä.
- Kertomuksen esitys.
- Piirustus.
- Vesivärimaalaus.
- Valokuvaus.

RYHMÄESITYKSET
- Kansantanhu.
- Näytelmä.

Piirustus- ja vesivärimaalausten koko on 21×29,7. Piirustukset joko lyijykynä- tai hiilipiirustuksia.

Valokuvauskilpailun aiheet valittava seuraavasta neljästä mahdollisesta: a) asetelma, b) henkilökuva, c) maisema ja d) tilanne.

Runonlausunta- ja esitelmäkilpailuun nimetään pakolliset aiheet.

Kansantanhukilpailussa esitettävä tanhu »Kaakkuri». Tanhuryhmän parien luku 2 tai 3.

Näytelmäkilpailussa esitettävä A. Kiven näytelmä »Kihlaus», jota esittäjät saavat supistaa haluamistaan kohdista.

Varsinainen kutsu kulttuuripäiville julkaistaan Kuurojen Lehden syyskuun numerossa ja samalla selvitetään yksityiskohdittain eri lajit. Kuurojenyhdistykset ja nuorien kuurojen on syytä nyt jo ryhtyä suunnittelemaan osallistumista kulttuuripäivien kilpailuihin. Muistettava on, että ylin ikäraja on 35 vuotta.

Kuurojen Liiton
Kulttuuripäiväkomitea.

Merkkipäiviä

50 VUOTTA täyttää rouva *Sylvi Hyytiäinen* kesäkuun 4 p:nä Turussa.

80 VUOTTA täyttää herra *Armas Vilkki* kesäkuun 12 p:nä Turussa.

50 VUOTTA täyttää rouva *Helmi Keto* kesäkuun 24 p:nä Turussa.

50 VUOTTA täyttää herra *Kalle Luomanen* kesäkuun 28 p:nä Reisjärvellä.

60 VUOTTA täyttää rouva *Hilda Lehikoinen* kesäkuun 30 p:nä Helsingissä.

75 VUOTTA täyttää rouva *Edla Törnberg* heinäkuun 3 p:nä Helsingissä.

50 VUOTTA täyttää herra *Pauli Ukkola* heinäkuun 12 p:nä Haukiputaalla.

60 VUOTTA täyttää rouva *Elina Ruonaniemi* heinäkuun 17 p:nä Kokkolassa.

70 VUOTTA täyttää neiti *Edith Collin* heinäkuun 18 p:nä Tuusulassa.

50 VUOTTA täyttää herra *Toivo Jarva* heinäkuun 21 p:nä Mäntyluodossa.

50 VUOTTA täyttää neiti *Anna Blomster* heinäkuun 29 p:nä Helsingissä.

50 VUOTTA täytti maanvilj. *Väinö Kerminen* huhtikuun 21 p:nä Punkalaitumella. Hän on syntynyt Sakkolassa. Käytyään Kuopion koulun pääsi pois vuonna 1926 ja asettui asumaan syntymäpitäjäänsä. Maanviljelystöiden ohella hän oli myöskin rakennustöissä. Häntä pidettiin taitavana kirvesmiehenä.

Välirauhan takia kotinsa Karjalassa menetettyään siirtyi hän kotiväkensä kanssa Punkalaitumelle, asettuen sinne asumaan pysyväisesti. Hän rakensi itse uuden kauniin kodin ja tarpeelliset ulkorakennukset. Nyt ne ovat kaikki kunnossa ja hän työskentelee veljensä kanssa talon töissä.

Väinö Kerminen on Tyrvään Kuurojenyhdistyksen jäsen javarajäsenenä sen johtokunnassa. Hän oli innolla mukana Tyrvään kuurojen toimitalon rakennustalkoissa ja hän olikin niissä talkooväen keskuudessa asiantuntijana, antaen neuvoja.

Myöhästyneet onnittelut hänelle 50-vuotispäivän johdosta.

Kotimaasta

LUVIALLA kuoli 18. 1. 58 touva *Ida Katajisto* o.s. Yörläinen 89-vuotiaana. Hän syntyi Nakkilassa suuren talon tyttärenä 1868 ja kävi Huittisissa viittomakoulun. Hän oli Porin Kuurojen Yhdistyksen vanhin jäsen.

Hänen vanhempansa myivät tilansa Nakkilassa ja muuttivat Luvialle, josta ostivat pienemmän tilan. Heitä oli silloin 3 sisarusta, kuuroja, joista Ida meni naimisiin vanhempiensa kuoltua työmies Vihtori Katajiston kanssa, kestäen avioliitto uskollisesti 34 vuotta.

Ruumiinsiunauksen toimitti 23. 1. Luvian kirkkoherra. Tulkkina oli Tampereen diakonissa sisar Kankkunen. Saattamassa oli kuuroja ystäviä sekä omaiset ja tuttavapiiri. Surukodissa vietettiin hänen muistohetkeään lauluin ja puhein.

R. E.

HELSINGISSÄ kuoli huhtikuun 21 p:nä rouva *Ellen Månsson* o.s. Norstedt. Hän oli syntynyt 15. 7. 1898, ollen kuollessaan lähes 60-vuotias. Syvästi uskonnollisena hän oli ympäristölleen kauniina esimerkkinä, kuuluen Helsingin kuurojenyhdistykseen, naiskerhhoon ja Raittiusseura Surd'iin. Hautaus tapahtui vainajan toivomuksen mukaan hiljaisuudessa.

KUOPION Kuurojen Yhdistys järjesti huhtik. 19 ja 20 p:nä erojaisjuhlan eläkkeelle siirtyvälle rovasti Otto Myyryläiselle. Tilaisuus pidettiin kuurojen koulun kukkasin koristetussa juhlasalissa, jonne oli kutsuvieraina saapunut rovasti Myyryläisen ja hänen rouvansa lisäksi kuurojenkoulun johtaja Aimo Kangas rouvineen, johtajatar sekä opettajia. Kirkon edustajina olivat pastorit Paavo Maunula ja Veikko Väätäinen sekä diakonissa Mirjam Tiilikainen.

Alkuvirren jälkeen lausui Aleks Savolainen tervehdyssanat ja kuurojen viittomakuoro esiintyi Hilja Salmikon johdolla. Juhlapuheen piti Hilja Salmikko, joka toi puheessaan esille rovasti Myyryläisen pitkäaikaisen rakkaudentyön, mitä hän oli tehnyt 40 vuotta kuurojen keskuudessa. Hän muistutti myös mieliin miten kivikkoinen on se työsarka, jolla kuurojen hengelliset työntekijät joutuvat työskentelemään. Mutta uskollisesti on rovasti Myyryläinen vuosikymmenet itseään ja vaivojaan säästämättä rientänyt julistamaan Herran sanaa laajaan seurakuntaansa ja ollut auttamassa vanhoja ja sairaita kuuroja. Hänellä on ollut taito puhua kuuroille vaikuttavasti ja sydämeenkäyvästi niin että monelta ovat kyyneleet vierineet poskille. Nyt kun kunnioitettu rovastimme täysinpalvelleena vetäytyy hyvin ansaitsemaansa vanhuuden lepoon, on varmaankin suuri se kuurojen joukko, joka hiljaisuudessa kiitollisin mielin muistelee rovasti Myyryläistä ja hänen uhrautuvaa työtään.

Rovasti O. Myyryläiselle ojennettiin muistolahjaksi kristallimalja hedelmineen. Rovasti kiitti lahjasta ja vastasi liikutettuna puheeseen.

Kahvitauon aikana nautittiin emäntien tarjoamat kahvit runsaine pikkuleipineen ja kaakkuineen. Sen jälkeen kuurojen vanhempien kuulevat lapset esittivät kuorolaulua viittomalla. Vapaan sanan aikana puhuivat pastorit Maunula ja Väätäinen Aimo Kankaan tulkitessa kuuroille. Rovasti Myyryläinen kertoili joitakin piirteitä työsaraltaan. Vielä kerran esiintyi kuurojen kuoro ja niin päättyi tämä mieliinpainuva tilaisuus.

Sunnuntaina jatkui juhla klo 11 jumalanpalveluksella, jossa saarnasi rovasti Myyryläinen. Sen jälkeen kului aika kahvitarjoilun ja yhdessäolon merkeissä, kunnes koitti eron hetki rovasti Myyryläisen ja hänen rouvansa hyvästellessä jokaista.

JYVÄSKYLÄN Kuurot r.y:n vuosikokous pidettiin tammikuun 26 p:nä klo 14 pappilassa. Kokouksessa johti puhetta rouva Eeva Ratavaara ja sihteerinä toimi rouva Kaisu Korhonen. Pöytäkirjan tarkastajiksi valittiin rouva Lahja Kuukkanen ja herra Pentti Korhonen. Kokous katsottiin lailliseksi.

Edellisen vuoden toimintakertomus ja tilit tarkastuslausuntoineen hyväksyttiin ja johtokunnalle myönnettiin tili- ja vastuuvapaus.

Puheenjohtajaksi valittiin edelleen yksimielisesti rouva Eeva Ratavaara ja johtokuntaan varapuheenjohtajaksi rouva Lahja Kuukkanen, sihteeriksi herra Jorma Ratavaara, rahastonhoitajaksi herra Pentti Korhonen ja jäsenkirjuriksi herra Nestor Parkkonen. Varajäseniksi valittiin herrat Väinö Salonen ja Veikko Hyvärinen.

Edustajiksi liiton vuosi- ja edustajakokoukseen Kotkassa valittiin rouva Eeva Ratavaara ja herra Pentti Korhonen, varalle herra Jorma Ratavaara.

TYRVÄÄN Kuurojen yhdistys Heffatan vuosikokous pidettiin sunnuntaina helmikuun 2 p:nä yhdistyksen omassa talossa. Puheenjohtajana oli Kauko Mäkelä ja sihteerinä Kerttu Lomma. Hyväksyttiin tili- ja vuosikertomukset. Todettiin, että yhdistyksen oma talo oli saatu valmiiksi ja vihitty tarkoitukseensa.

Yhdistyksen puheenjohtajaksi valittiin edelleen T. Kuutti sekä johtokuntaan Elsa Ritala, Elli Pajunen, Tapio Tirkkonen ja Yrjö Hisso myös uudelleen, varalle Yrjö Pajunen ja Väinö Kerminen. Tilintarkastajiksi valittiin Ilona Mattila ja Kerttu Lomma. Yhdistyksen pääemännäksi valittiin Suoma Kuutti.

Hyväksyttiin toimintasuunnitelma, josta ilmenee mm., että järjestetään puutarha- ja kirjanpitokurssit. Pääsiäismyyjäiset sekä kaksipäiväiset kirkkopäivät. Hyväksyttiin 560.000 markkaan päättyvä talousarvio. Edustajiksi Suomen Kuurojen Liiton vuosikokoukseen valittiin Tauno Kuutti ja Tapio Tirkkonen.

KUOPION Kuurojen Yhdistyksen vuosikokous pidettiin helmikuun 9 pnä. Kokouksen avasi yhdistyksen puheenjohtaja A. Savolainen, jonka jälkeen kokouksen puheenjohtajaksi valittiin Toivo Oksman ja sihteeriksi Hilja Salmikko. Esitettiin toiminta ja tilikertomukset ja johtokunnalle myönnettiin tili- ja vastuuvapaus kuluneelta toimikaudelta.

Yhdistyksen puheenjohtajaksi valittiin edelleen Aleks. Savolainen. Johtokuntaan: rva Hilja Salvikko varapuheenjohtajaksi, hra Aarne Holopainen sihteeriksi, hra Toivo Oksman rahastonhoitajaksi ja hra Väinö Pelli jäsenmaksujen kantajaksi. Varalle: Åke Sohlström ja Laina Airaksinen.

Edustajaksi Liiton vuosikokoukseen valittiin Aleks. Savolainen, varalle Hilja Salmikko.

KAINUUN Kuurojen Yhdistyksen vuosikokous pidettiin Kajaanissa J. Saarisen luona, tammikuun 5 pnä. Yhdistyksen puheenjohtaja Toivo Heikkinen avasi kokouksen ja lausui läsnäolleet tervetulleiksi.

Vuosikokouksen puheenjohtajaksi valittiin hra Sulo Tyyniaho Oulusta ja sihteeriksi A. Nurkkala. Luettiin toiminta- ja tilikertomukset jotka hyväksyttiin.

Valittiin puheenjohtajaksi kuluvalle toimintakaudelle Leo Heikkinen, sihteeriksi Eetu Mikkonen. Rahastonhoitajana toimii puheenjohtaja. Varapuheenjohtajana Toivo Heikkinen ja muina jäseninä johtokunnassa Erkki Niskanen ja Hilja Heikkinen. Varalla: Hilkka Mikkonen ja Aili Saarinen.

Vuosikokouksen jälkeen oli illanvietto jossa toimittaja Pitkänen esitti filmiä, myös oli kahvitarjoilua.

Puheenjohtajan osoite on: Suomussalmi kk. Airila. Sihteerin: Kajaani, Asuntola 55.

FORSSAN Kuurojen kerhon vuosikokous pidettiin Forssan seurakuntatalossa tammikuun 19 pnä. Kokouksen puheenjohtajana toimi Janne Lehtimäki Helsingistä ja pöytäkirjaa piti Helena Marttila.

Kokous katsottiin lailliseksi ja johtokunnalle myönnettiin tili- ja vastuuvapaus. Kerhon puheenjohtajaksi valittiin edelleen rva Anna Lilja varapuheenjohtajaksi Lauri Lilja, sihteeriksi Helena Marttila ja rahastonhoitajaksi Elisa Vieno, muiksi jäseniksi: Osmo Laine, Vilho Jalava ja Aarne Jääskeläinen. Liiton vuosikokoukseen edustajaksi valittiin rva Anna Lilja, varalle Lauri Lilja.

Kokouksen loputtua vietettiin rva Maria Mäkisen 75 vuotispäivää samassa paikassa. Juhlijaa muistettiin kukilla ja rahalahjalla. Myös omaisilta ja ystäviltä hän sai kukkia ja lahjoja.

HAAPAJÄRVEN Kuurojen yhdistyksen vuosikokous pidettiin kunnantoimistossa 15 pnä helmikuuta. Puheenjohtaja Hannes Tuomaala avasi kokouksen.

Vuosikokouksen puheenjohtajaksi valittiin toimittaja R. Pitkänen ja sihteeriksi Toivo Ring. Pöytäkirjan tarkastajiksi hrat Mikko Haapala ja Toivo Kivirinta. Kokous katsottiin lailliseksi. Luettiin tili- ja toimintakertomukset jotka hyväksyttiin ja johtokunnalle myönnettiin tili- ja vastuuvapaus. Puheenjohtajaksi valittiin nti Elsa Saarela. Johtokuntaan: varapuheenjohtajaksi rva Helvi Tuomaala, sihteeriksi hra Mikko Haapala, rahastonhoitajaksi hra Toivo Ring ja jäsenkirjuriksi nti Raili Avila. Varajäseniksi: hrat Kalle Luomanen ja Veikko Sorvala. Kirjeenvaihto osoitettava hra Mikko Haapalalle, os. Nivala. Haapaperä.

JOENSUUN seudun Kuurojen Yhdistys piti vuosikokouksensa helmikuun 9 pnä. Puheenjohtaja Teuvo Lillunen avasi kokouksen ja hänet valittiin myös vuosikokouksen puheenjohtajaksi ja sihteeriksi Maire Lavikainen. Toiminta- ja tilikertomukset hyväksyttiin ja johtokunnalle myönnettiin tili- ja vastuuvapaus. Yhdistyksen puheenjohtajaksi valittiin huutoäänestyksellä Otto Simonen. Johtokuntaan tulivat valituiksi: Elvi Väänänen varapuheenjohtajana, Erkki Hirvonen sihteeri, Tauno Simonen rahastonhoitaja ja Hilkka Simonen jäsenmaksujenkantaja. Varajäseniksi Maire Lavikainen ja Pauli Karhu.

RAUMAN Kuurojen Yhdistyksen vuosikokous pidettiin 26 pnä tammikuuta Partiotalossa.

Yhdistyksen puheenjohtajaksi valittiin edelleen Onni Lampinen, varapuheenjohtajaksi Hannes Tikkanen, sihteeriksi ja rahastonhoitajaksi Katri Iso-Ettala. Muina jäseninä Varma Mäkilä, Martti Iso-Ettala, varalla Heino Tikkanen ja Aune Sainio.

Tilintarkastajiksi valittiin Emil Laine ja Toivo Raittila. Edustajaksi kuurojen Liiton vuosikokoukseen Martti Iso-Ettala varalle Hannes Tikkanen.

SÄYNÄTSALON Kuurot r.y:n vuosikokous pidettiin helmik. 2 pnä Lehtisaaren kansakoululla. Kokouksen avasi puheenjohtaja Paavo Hantunen. Vuosikokousta johtamaan valittiin Taito Toikkanen ja sihteeriksi Terttu Ojala. Pöytäkirjan tarkastajiksi Hilma Poutanen ja Eero Ojala. Kokous todettiin lailliseksi. Luettiin toiminta ja tilikertomukset ja johtokunnalle myönnettiin tili- ja vastuuvapaus.

Puheenjohtajaksi yhdistykselle valittiin edelleen Paavo Hantunen, varapuheenjohtajaksi Eero Ojala, sihteeriksi Terttu Ojala, rahastonhoitajiksi Taito Toikkanen ja Reino Sandholm. Varajäseniksi Orvokki Hantunen ja Martti Kaartti.

Uutena toimintamuotona päätettiin pitää viikkoillat, joissa jäsenet voivat opiskella yhteiskuntaoppia, Huoneustokysymys on vaikea, mutta ehkä se sentään järjestyy.

LAHDEN Kuurojen Yhdistyksen vuosikokous pidettiin sunnuntaina 2. 2. Yhteiskoululla. Saapuvilla oli 56 jäsentä. Kokouksen avasi puheenjohtaja K. Remmi, minkä jälkeen valittiin kokouksen puheenjohtajaksi Tauno Kaplas ja sihteeriksi Pentti Nikula.

Esitettiin vuosikertomus joka hyväksyttiin. Samoin hyväksyttiin tilit.

Yhdistyksen puheenjohtajaksi valittiin edelleen K. Remmi. Johtokuntaan valittiin hrat Teuvo Lillunen, Tauno Kaplas, Urho Nurminen ja Veikko Koskinen, varalle rvat Vappu Nurminen ja Helmi Ojala. Tilintarkastajiksi valittiin hrat Jaakko Väisälä ja Jarmo Narmala varalle nti Anna Laitinen ja hra Pentti Nikula.

Edustajiksi Suomen Kuurojen Liiton vuosikokoukseen, joka pidetään Kotkassa, valittiin hrat Teuvo Lillunen ja Tauno Kaplas, varalle rva Vappu Nurminen. Invaliidien vuokratalo Oy:n vuosikokoukseen ja johtokuntaan valittiin K. Remmi.

Välittömästi vuosikokouksen jälkeen johtokunnan keskuudessa valittiin varapuheenjohtajaksi Urho Nurminen, sihteeriksi Teuvo Lillunen, rahastonhoitajaksi Tauno Kaplas ja jäsenmaksujenkantajaksi Veikko Koskinen.

TAMPEREEN Kuurojen yhdistyksen Naiskerhon vuosikokouksessa helmikuun 2 pnä valittiin uudeksi puheenjohtajaksi rva Sylvi Koskela, varapuheenjohtajaksi Martta Kattainen, sihteeriksi Hilja Kumpulainen, rahastonhoitajaksi Sirkka Vuorenmaa ja jäsenkirjuriksi Elviira Hofman.

HELSINGIN Kuurojen Yhdistyksen vuosikokous pidettiin helmikuun 2 pnä. Saapuvilla oli 130 jäsentä. Kokouksen alussa pidettiin pieni juhlahetki, jolloin paljastettiin yhdistyksen entisen puheenjohtajan Eino Karilaan valokuvasuurennus puheenjohtaja Hj. Sandblomin pitäessä puheen hänen monivuotisesta uhrautuvasta toiminnastaan yhdistyksessä. Herra Karilaalle ojennettiin kimppu tulppaaneja.

Tämän jälkeen avasi puheenjohtaja Sandblom virallisen kokouksen, joka todettiin lailliseksi. Vuosikokouksen puheenjohtajaksi valittiin Br. Mouton ja sihteeriksi Kauko Laukkanen. Pöytäkirjan tarkastajiksi valittiin Hilja Ahlbäck ja Rurik Pitkänen. Toiminta- ja tilikertomukset hyväksyttiin muistutuksitta ja johtokunnalle myönnettiin tili- ja vastuuvapaus. Yhdistyksen puheenjohtajaksi valittiin vuodeksi 1958 uudelleen Hj. Sandblom. Johtokunnan vaalissa tulivat valituiksi Torsten Rikström, Aura Ahlbäck, past. L. Paunu, Bruno Mouton, Anni Jokelainen ja Ragnar Östman. Varalle Carl-Erik Martola ja Janne Lehtimäki. Tilintarkastajiksi valittiin ekonomi E. Laamanen ja liikkeenharjoittaja P. Miettinen. Varatilintarkastajiksi tulivat Vald. Holmberg ja Ole Ahlbäck.

Johtokunta pitämässään kokouksessa valitsi keskuudestaan varapuheenjohtajaksi Br. Moutonin, sihteeriksi Aura Ahlbäckin, rahastonhoitajaksi ja jäsenkirjuriksi T. Rikströmin ja kerhomestariksi R. Östmanin. Kirjastonhoitajaksi valittiin Leonid Kaurela johtokunnan ulkopuolelta.

PUETARSAAREN kuurojen urheiluyhdistys valitsi vuosikokouksessaan Ole Sandströmin puheenjohtajaksi. Muut johtokunnan jäsenet: Alf Bjong varapuheenjohtaja, Margareta Jansson sihteeri, Arvid Jansson rahastonhoitaja sekä Astrid Sandström. Varajäsenet: Anton Hellöre, Per Björkvik, Tyne Fagerlund. Tilintarkastajiksi valittiin Isidor Fagerlund ja Aina Hellöre, varalle Aina Lindberg. Margareta Jansson sai tehtäväkseen huolehtia tarjoilusta ja Per Björkvik valittiin kantomieheksi.

LÄNSIUUSIMAAN kuurojen vuosikokouksessa 16. 2. valittiin puheenjohtajaksi rouva Alma Sjöstrand, varapuheenjohtajaksi rouva Sylvia Hänninen, sihteeriksi rouva Ester Holmberg ja rahastonhoitajaksi Albert Holmström (uusi). Tilintarkastajiksi valittiin Anton Sjöblom ja Anian Nyman, varalle, Jarmo Saarinen Yhdistyksen entinen rahastonhoitaja Anton Sjöblom sai vastaanottaa lämpimän kiitoksen ja lahjan. Yhdistystä edustamaan liiton vuosikokouksessa Kotkassa valittiin Albert Holmström, varalle, Jarmo Saarinen.

Urheilua

KUTSU *kansallisiin yleisurheilukilpailuihin,* jotka asianomaisella luvalla järjestetään Tampereella Pyynikin urheilukentällä heinäkuun 6 p:nä.

Lajit: 200 m, 3000 m, pituushyppy ja kuulantyöntö.

Ilmoittautumiset on lähetettävä kesäkuun 30 päivään mennessä osoitteella: Timo Vähänen, Pyhäjärvenk. 10, Tampere.

Ajasta ilmoitetaan Treen Kuurot Urheilijat seuran järjestämissä iltamissa 5 p:nä Satamakatu 1, 2 kerr. klo 19. Ohjelma on monipuolinen ja lystikäs.

Tervetuloa tehtaitten kauniiseen kaupunkiin.

Tampereen Kuurot Urheilijat r.y.
Lauri Lahtinen puheenjohtaja. Martta Kattainen sihteeri.

KARTTA JA KOMPASSI

Kevään saapuessa suunnistajatkin pääsevät mielityöhönsä. Merkeistä päättäen on tämä laji lopultakin saanut pysyvän jalansijan kuurojen keskuudessa. Merkkeinä ovat seuraavat kevätkauden tapahtumat: Mikkelin KU järjestää kansalliset kilpailut 26. 5. Hero ja Häli suorittavat seuraottelun. Mikkelin KU ja Kuopion KU suunnittelevat seuraotteluaan.

Mutta kuinka muualla. — Ei kiinnosta jäseniä, ovat Tampereen KU:n johtomiehet vastanneet. Mistä he sen tietävät. Ehkä muuallakin ollaan samassa luulossa. Mutta ensin pitäisi järjestää kurssit suunnistuksen taidosta ja senjälkeen pari kilpailua. Vasta sitten voi todeta kiinnostaako vai eikö.

Suunnistus on laji, joka ei tosiaankaan päältäkatsoen kiinnosta. Vasta kun on itse ollut mukana tämän lajin kilpailussa ja kokenut rastien etsimisen harmin ja löytämisen ilon niin silloin tietää mistä on kysymys. Edellytyksenä on, että suunnistusrata on hyvä. Hyvän radan edellytys on hyvä ratamestari. Taitamaton ratamestari voi pilata kilpailun ja tappaa alkuunsa osanottajien halun ja innostuksen. Eräänä taitamattomuuden osoituksena ovat »rikolliset rastit». Esimerkiksi jos ratamestari on ajatellut laittaa rastin mäen päälle, mutta toteaa sen liian helpoksi ja sijoittaakin rastin 200 m. mäen päältä alas. Kartassa ei tässä kohdassa ole mitään merkkiä. Ratamestari ei itsekään ole varma, että on laittanut rastin oikeaan paikkaan, vaikka olisi käyttänyt mittanauhaa. Tällaisen rastin löytäminen ei kysy suunnistustaitoa vaan onnea ja sattumaa. Kilpailijat joutuvat harhailemaan paikalla kuka pitemmän kuka lyhyemmän ajan ja keskeyttäneiden luku nousee suureksi. Tällaisen rikollisen rastin asettanut ratamestari voi valmistautua harmistuneiden kilpailijoiden oikeutettuihin purkauksiin. — Pois tällaiset rastit, ratamestarin ensimmäisenä sääntönä on: rastit maastokohtiin, jotka ovat myös kartalla.

Eräästä toisestakin erheellisestä käsityksestä on aika päästä. Siitä, että suunnistus on fyysillisesti helppoa eikä vaadi harrastajiltaan harjoitusta. Oikein ja väärin. Sunnuntaisuunnistaja voi ottaa harrastuksensa kevyesti, mutta kilpasuunnistajan laita on toisin. Tavallisin kilpailumatka kuulevilla on 12—14 km ja yhtämittaisesti juosten siihen menee aikaa hiukan alle ja päälle 2 t. Siis saman verran kuin hiihdossa 30 km kilpailuun. Fyysillisesti molemmat ovat yhtä raskaita, sillä suunnistaja, mikäli taitaa alansa, pitää koko matkan yllä mahdollisemman kovaa vauhtia ja on maalissa voimavaransa tyystin kuluttanut. Selvää on myös ettei kukaan pysty juoksemaan 2 tuntia raskaassa maastossa ellei ole siihen vartavasten harjoitellut.

Antakaamme arvo suunnistukselle myös vaativana urheilumuotona, unohtamatta sitäkään, että suunnistus samalla voi olla virkistävä harrastus, joka sopii kaikille.

J. N.

SUOMI YLIVOIMAINEN HIIHTOMAAOTTELUSSA

Suomen—Ruotsin välinen hiihtomaaottelu pidettiin maaliskuun 1—2 p:nä Tukholman lähimaastossa. Suomen hiihtäjät olivat siksi ylivoimaisia, että minkäänlaisesta kilpailusta ei juuri voinut puhua. Ilmeistä onkin ettei tätä maaottelua tällaisenaan kannata jatkaa, koska Ruotsista ei enää löydy vastusta. Se ei kuitenkaan merkitse, että maamme hiihtäjät olisivat maailman kuurojen hiihtäjien huiput, Norjassa ja Neuvostoliitossa kyllä löytyy vastusta ja kosketusta näihin maihin on saatava.

Hiihtomaaottelun tulokset:

3×10 km viestinhiihto

SUOMI (Leikas 40.32, Kekälinen 37.51, Myllyoja 36.44) 1.55,07
RUOTSI I (A. Jansson 47,35, R. Nykvist 52,45, E. Henriksson 40,48) 2.21,08.
RUOTSI II 2.36,25.

30 km:

1. Reino Kekälinen Suomi 1.55,39
2. Pauli Leikas, Suomi 1.57,50
3. Arvo Myllyoja, Suomi 2.01,29
4. Reino Sandholm, Suomi 2.07,23
5. Gösta Sohlin, Ruotsi 2.10,00
6. Bernt Viklund, Ruotsi 2.10,52
7. Sven Bäckman, Ruotsi 2.11,08

KUUROJEN Sisun ilmoittama Juhannusjuhla peruutetaan järjestelyvaikeuksien takia. Järjestämme sen sijaan saaristoretken Saimaalle moottoriveneillä 20. 6. 58. Lähtö Lappeenrannasta klo 15.00. Kaikki kuurot ystävineen tervetulleita. Kenellä on teltta, ottakoon sen mukaan, samoin huopa ja evästä.

TAMPEREEN Kuurot Urheilijat seuran jäsenten väliset hiihtokilpailut pidettiin maaliskuun 15 pnä Kaupin maastossa. Tuloksia: 10 km Arvo Myllyoja 46,07. Reino Sandholm 49,27. Matti Rantanen 55,30. Matti Hoikkanen 56,39.

Ikämiessarjassa 5 km. Toivo Ala-Kilponen 24,37 ja Ahti Ahonen 32,41.

TAMPEREEN Kuurot Urheilijat seuran ja Hämeenlinnan Hälin välisessä hiihtokilpailussa maaliskuun 16 pnä voitti Tampere 39 pistettä ja Häli 15 pistettä. Tampere sai pokaaliin toisen kiinnityksen.

Shakkia

KILPAILUKUTSU

Kutsumme kaikkia yli 60-vuotiaita shakinharrastajia osallistumaan Shakkiveteraanikilpailuihin, jotka pidetään Helsingin Kuurojen Yhdistyksen kesäkodissa Koivurannassa (Sökö) heinäkuun 26—27 p:nä. Kilpailut alkavat lauantaina klo 17. Osanottomaksu 500 mk. Hyviä palkintoja jaetaan. Ilmoittautumiset tehtävä viimeistään heinäkuun 19 päivään mennessä osoitteella: Herra Erkki Putkonen, Pitäjänmäentie 23 A 1, Pitäjänmäki.

Iltama hauskalla ohjelmalla pidetään samassa paikassa, sunnuntaina heinäk. 27 p:nä. Tervetuloa!

Toivoen runsasta osanottoa, shakkiterveisin
Helsingin Kuurojen Shakkikerhon puolesta:
Puheenjoht. E. Putkonen.
Siht. Taimi Putkonen.

Kokouksia

HAAPAJÄRVELLÄ on esitelmäpäivät kesäkuun 7—8 p:nä Vanhalla kansakoululla, alkaen lauantaina klo 19 ja sunnuntaina klo 12. Muun ohjelman lisäksi elokuvaesitys. Toimittaja Pitkänen tulee puhumaan. Tervetuloa!

ALAVUDEN Kuurojen Yhdistyksen kokous on Kuortaneen Veikko Laikolan talossa kesäkuun 15 p:nä. Teuvo Taimisto tulee esitelmöimään. Tervetuloa!

SALON seudun Kuurot viettää kesäjuhlaansa kesäkuun 15 p:nä klo 11 Salon raittiustalossa Muurlantien-Helsingintien risteyksessä eli Muurlantie 9. Puhujiksi on pyydetty mm. hra E. Mattilaa Kotkasta. Vaihteeksi on muutakin huviohjelmaa. Tervetuloa kauniiseen kauppalaan.

HAUSKA juhannusjuhla järjestetään Loviisan Hopomissa Verner Nordlingin luona juhannusaattona 20 p:nä kesäkuuta. Tilaisuudessa on mm. kauneuskilpailut, erilaisia tempauksia jne. Lähellä on järvi, jonka rannalla kokko palaa. Kaikissa tilaisuuksissa pidetään ruoka- ja kahvitarjoilua. Tulot joutuvat hyväntekeväisyyden tukemiseen. Tervetuloa läheltä ja kaukaa.

Kymenlaakson kuurojen Kerho.

IMATRALLA vietetään kesäjuhlaa sunnuntaina heinäkuun 6 p:nä alkaen klo 13 Voimalaitoksen ruokalassa. Tervetuloa!

NIKKARILAN Kuurojen Talouskoulun toverikunta järjestää kesäjuhlan koulullaan heinäkuun 6 p:nä 1958. Kaikki kuurot läheltä ja kaukaa ovat tervetulleita.

HUVIRETKI KOLILLE 24. 6. Huvimatkailijoita pyydetään tekemään asunto- ja autotilauksensa Erkki Hirvoselle, os.: Joensuu, Ranta-Mutala (Pelkosen kauppa).

SAVONLINNAN seurakunta kutsuu **Savonlinnan piirin kuuroja** kesäkodilleen **Hirvaslahteen** kesäkuun 28—29 p:nä. Meno ja paluu paikallisbussilla, jossa nimi: Nätkinaho—Aholahti. Kaupungista lähtee auto joka tunti, alkaen 7.45 ja viimeinen n. 21.20.

Kokoonnutaan Puistokadun kansakoulun edustalle klo 14 lauantaina. Huom. paikka ei ole Varparanta, kuten aikaisemmin ilmoitettiin. Kahvitarjoilun järjestää seurakunta. Omat eväät mukaan. Tervetuloa!

VUONNA 1928 Kuopion kuurojenkoulusta poispäässeet A- ja B-luokkien oppilaat kutsutaan luokkakokoukseen myöhemmin ilmoitettavassa paikassa heinäkuun lopulla. Osanottoilmoitukset lähetettävä os.: Herra Veli Timonen, Lieksa, Turula, jolta saa myös lähempiä tietoja.

Veli Timonen on saanut v. 1941—1945 muistomitalin.

PORIN kuurojen syysesitelmäpäivät, jotka on ollut tapana pitää syyskuussa, pidetäänkin lokakuun 4—5 päivinä.

HKY 1895 HDF

HELSINGIN kuurojen Yhdistyksen huoneusto Liisankatu 27 A 8 on avoinna 1. 6. — 13. 9. välisenä aikana torstaisin klo 18—23.

KIITÄN SYDÄMELLISESTI Suomen Kuurojen Liittoa, Kuurojen yhdistyksiä sekä kuuroja ja kuulevia ystäviäni suurista huomaavaisuuden ja ystävyyden osoituksista merkkipäivänäni 18. 5. 58.

Rurik Pitkänen.

NUORI TYTTÖ tahi nainen, jonkunverran tottunut karjanhoitoon tahi puutarhatyöhön, saa paikan emännän apulaisena ja seuratoverinä. Oma huone. Kaunis järvenrantapaikka. Vastaukset os.: Rva Elli Hietanen, Seesta, Luhtaanmaa.

TRAKTORINAJOON ja maataloustöihin tottunut puhekoulun käynyt kuuro MIESHENKILÖ saa heti paikan luonani. Vastaus palkkatietoineen os.: Talonemäntä Laina Ihamäki, Jukaja pst., Laihia.

†

Rakkaimpamme
KALEVI NIKOLAI KOSKI
s. 17. 12. -29 Turussa
k. 11. 5. -58 Tampereella

Kalevia muistaen
Eila Sinikka o.s. Sallinen
Pirjo
Muut omaiset

KUUROJEN LEHTI
Tidskrift för Döva

63. vuosikerta 1958

Julkaisija: SUOMEN KUUROJEN LIITTO r.y.

Päätoimittaja: URHO KIERIMO, Lempäälä, Toutonen

Toimitussihteeri: RURIK PITKÄNEN, Helsinki, Liisankatu 27 E 10. Puh. 38 154.

Toimituskunta: Katri Pitkänen, Maila Paunu.

Toimitus ja konttori: H:ki, Liisank. 27 E 10. Puh. 38 154. Kirjoitukset ja kuvat lähetettävä ennen edellisen kuukauden 1 päivää. Muotokuvista seurattava 500:— maksu.

Tilaushinta: Koko vuodelta 1958 kotimaassa ja Pohjoismaissa 500:—, ulkomaille 600:—. Tilattavissa kaikista postitoimistoista.

Ilmoitushinnat: Lähempiä tietoja saa puh. 38 154. Kihlaus-, vihkimä- ja syntymäilmoitukset 300:—. Kuolinilmoitukset 500:—.

Kaikki maksut suoritettava Suomen Kuurojen Liitto r.y:n postisiirtotilille n:o 6825 tai rahastonhoitaja Eero Laamaselle, os. Malminrinne 2 A 14, Helsinki. Puh. 36 678.

Käyttäkää oman liittonne julkaisemia
SORMIAAKKOSKORTTEJA
Hinta 10:— kpl. 100 kpl 700:—.
Saatavana liiton toimistosta.

Käyttäkää kirjeenvaihdossanne kauniita
KIRJEENSULKIJAMERKKEJÄ
kuurojen hyväksi
Hinta 5:— kpl.
40 merkin arkki 200:—
Myyjiä otetaan
20 % palkkio
Yhdistykset ja yksityiset saavat tilata niitä os.:
Suomen Kuurojen Liitto r.y.
Liisankatu 27 E 10 - Helsinki
Postisiirtot. 6825

KÄYTTÄKÄÄ OMAN LIITTONNE
SURUADRESSEJA
HINTA 300 MK
NIITÄ ON SAATAVANA YHDISTYSTENNE MYYJILLÄ SEKÄ TOIMISTOSSAMME
MYYJILLE 20 % PALKKIO
Suomen Kuurojen Liitto r.y.
Liisankatu 27 E 10 - Helsinki
Postisiirtot. 6825

Ilmoittakaa Kuurojen Lehdessä

POIMINTOJA ROOMAN...

vaikka tosin Argentinan kuurojenkouluissa eivät opettajat viito. Jos opetuksessa käytettäisiin viittomakieltä, silloin oppilas ja opettaja liikkuisivat keskinäisen ymmärtämisen tasolla.

I. Guelman, kuurojen kirjeopiston johtaja, Leningrad:

Siitä huolimatta, että viittomakieltä on koetettu kitkeä pois kuurojen keskuudesta, se edelleen kukoistaa. Niinpä kuurot Neuvostoliitossa niinkuin kaikkialla maailmassa käyttävät tätä kieltä. Siinä näkyy sen elinvoima.

Aikuisten kuurojen keskuudessa viittomakieli on keino tietojen lisäämiseksi. Tulkin välityksellä voi seurata kulttuuritapahtumia.

Kehittynyt viittomakieli pohjautuu puhuttuun kieleen.

Koko Neuvostoliitossa on yhteinen viittomakieli, vaikka onkin olemassa paikallisia, kansallisia erikoispiirteitä.

Eri maitten viittomakielten yhdenmukaistamiseen on mahdollisuuksia siksi, että viittoin aina perustuu sanan havainnollistamiseen. 100 vuotta sitten Fleury on tutkinut Ranskassa ja Venäjällä käytettyjä viittomakieliä ja todennut, että 45 % viittoimista on samanlaisia.

Kansainvälisesti katsoen viittoimet ovat

a. samanlaisia
b. erilaisia, mutta kaikkien ymmärrettäviä
c. erilaisia, kullekin kansalle tyypillisiä.

Viittomakieltä yhdenmukaistettaessa ryhmät a. ja b. ovat pohjana. Uusia viittoimia luotaessa on huomattava, että viittoimen on oltava lyhyt, ilmaiseva ja plastillinen.

Viittomakielen yhdenmukaistamispyrkimys on lähtöisin siitä, että erityisesti kansainvälisissä kongresseissa viittomakielen kirjavuus haittaa asioitten käsittelyä. L. P.

Kuurojen Lehden heinä-elokuun numero ilmestyy yhdistettynä heinäkuun alussa

Tilatkaa vuodeksi 1958 —

Prenumerera för år 1958 på

KUUROJEN LEHTI-
TIDSKRIFT FÖR DÖVA

vuosikerta 63 — 62 årgång

ilmestyy kerran kuukaudessa, seuraten tapahtumia kuurojen maailmassa koti- ja ulkomailla.

Toimituskunta:
Katri Pitkänen, Maila Paunu.

Neuvottelukunta:
Jaakko Väisälä, Teuvo Lillunen, Aura Ahlbäck, Jarmo Narmala, Urho Lehtimäki.

Tilaushinnat:
500:— koko vuodelta. Ulkomaille 600:—. Vuositilaajat saavat runsaasti kuvitetun »Kuurojen Joulun» ilmaiseksi. Kuurojenkoulujen, ammatti- ja talouskoulujen oppilaat saavat sen tilaamalla opettajansa kautta jaettavaksi 200 markalla koko vuodeksi.

Tilauksia vastaanottavat kaikki postikonttorit, asiamiehet yhdistyksissä ja lehden konttori, os. Helsinki, Liisankatu 27 E 10. — Postisiirtotili n:o 6825.

Tehkää tilauksenne nyt heti ja tarjotkaa lehteä myös tuttaviennekin tilattavaksi. Omaa lehteämme levittämällä hankitte kannattajia kuurojen asialle kuulevienkin keskuudesta.

Utkommer en gång i månaden. Vad som sker och vad som hänt i de dövas värld, både in- och utrikes, skildras utförligt.

Redaktionskommitte:
Katri Pitkänen, Maila Paunu.

Rådkommitte:
Jaakko Väisälä, Teuvo Lillunen, Aura Ahlbäck, Jarmo Narmala, Urho Lehtimäki.

Prenumerationspris:
400:— för hela året. Till utlandet 600:—. Elever i dövskolorna samt yrkes- och hushållsskolorna kunna genom lärarna få prenumerera för 200 mk i året.

Prenumeration kan ske genom alla postkontor, föreningarnas ombud och tidskriftens kontor, adr. Helsingfors, Elisabetsgatan 27 E 10, postgirokonto n:o 6825.

Gör Eder prenumeration genast och rekommendera tidskriften för Edra vänner och bekanta. Genom att sprida Er egen tidskrift på detta sätt skaffar Ni anhängare och förespråkare för de dövas sak i de hörandes krets.

URHO KIERIMO
päätoimittaja - huvudredaktör

RURIK PITKÄNEN
toimitussihteeri - red.sekreterare

ULLA-BIRGITTA LAINE
svenskspr. redaktör

Kauppakirjapaino Oy, Helsinki 1958